DACIA

Rio de Janeiro

1958 - 1959

Tribună de luptă românească

Inchinare

Declaratii

PRO PATRIA SEMPER

EDITORA IPANEMA

Anul XIII
Număr festiv

Rio de Janeiro
Decembrie 1958

DACIA

Tribună de luptă românească

INCHINARE

Împlinirei a 20 ani de la martirajul

lui

Corneliu Zelea Codreanu

Corespondenta:
Caixa Postal 236, Niterói, Brasil

EDITORA IPANEMA

BIRUITORUL

Salut pe cei ce merg
spre marea biruintă
legionară. Corneliu Z Codreanu
1938.

Lui Corneliu Zelea Codreanu

după *ALBERTO CRESPO*

Bezna sdrobi linistea zilei
tristei mări, mormântul vietuitoarelor,
si pentru tine nu mai e, nefericit Corneliu.
Marc-ti fu destinul tău neimplinit
prins în profilul agoniei
înfiorătoare si aspre de către Dumnezeul tău plâns.
România simte calea pierdută,
călăuza, speranta sa,
arsă în însăsi văpaia sângelui tău.
Căpitane, vorba mea nu-i vrednică
să'ndrepteze măretia tăcerii
roditoare si triste a vietii care nu mai e.
Mereu mă'ndemn să-ti strig numele
pe vuietul tulbure-al vânturilor,
pe drumul tăcut al năierilor.
Domnului, Dumnezeului etern al zărilor;
vadului apelor, cărării
fără sfârsit si căpeteniei ingerilor:
In numele tării tale mântuite.

Pierdutu-s'a rostuirea stelelor;
cântă, măret, pământul întreg
splendoarea ta si atotputernicia.
Oamenii au uitat cuvântul tău;
nu-ti vor glasul tău de flăcări,
ascund sub lespezi chipul tău:
Intorsu-s'au sub plug si trandafiri
în mut cortegiu, spadele.

Vieată din plin ce se-arată la lună,
între un cânt de crini uitati
si luciul stelar al aurorelor.
Trup cu glas de astre răsbunătoare,
strălucite vederi răpite iubirii,
puteri ce plâng onoarea împlinită.
E sfârsitul amintirii si dorul,
moartea oamenilor, fără de rost,
tragica nastere a sperantei.

De ce lumea nu se prăbuseste, nu se cutremură?
De ce plâng brazii muntilor,
plopii de pe vale, si stejarii
tristetea solemnă a codrilor?
De ce apele din matca lor nu sorb
liturghia sfântă a pietrelor
sbucnind în veselă epifanie?
Fiinta asta doar a crescut în măruntaiele sale
cu fortă si vointă să dea lumii,
svâcnirea măduvii muntilor.

O! vieată mântuită în alburimi,
tărie si biruintă îmbrătisate cu moartea
si adormite sub lespede cerească!
O! umbre'n noapte luminate
cu luciri de stele ce-au presărat tihnă
pe munti, pe'ntinse ape, în văzduhuri!
Ascunde-ne la porunca Ta deplină,
Doamne, nourii si astrele rosii,
amintirea fericită a durerii sale.
Aprinde-ne vinele cu flacăra Ta,
dă mortilor glorie din vieata Ta
si viilor moarte din lipsa Ta.
Dă sete adâncurilor apelor
si glăsuire oamenilor pământului
si uitare drumului sperantei.
Si asa, Doamne, înflăcărat si rătăcitor,
în groapa de pământ cutremurat,
căută liniste si-si văzu, necunoscut,
amintirea si moartea: unic destin.

De ce plâng brazii muntilor,
plopii de pe vale, si stejarii
tristetea solemnă a codrilor?
Fiinta care a murit, în munti stăruie.
Pace în tăcerea zăpezii încremenite;
uitare si umbra care'n noi se naste,
rug si bucurie a răsbunării ce-o să vină.

I. G. DIMITRIU

30 Noemvrie 1958

Versuri scrise de poetul Crespo, câteva zile mai târziu, sub impresia înfiorătoarei asasinări a Căpitanului.

Actualitatea Căpitanului

Horia Sima

La împlinirea a două decenii dela moartea Căpitanului, o întrebare legitimă își face loc în conștiința fiecărui legionar:

Ce a rămas în picioare din edificiul doctrinar ridicat de Căpitan? Ce propoziții și-au păstrat valabilitatea, înfruntând actiunea destructivă a vremii, și cari din ele au fost înlăturate de noianul întâmplărilor?

Pentru a răspunde la această întrebare, trebue să stabilim mai întâiu o distinctie în textele lăsate de Căpitan: e o parte filosofică, situată deasupra contingentelor istorice, și o altă parte, care interpretează actiunea lui politică, care defineste atitudinile lui de ordin politic, prin natura ei mai expusă deteriorărilor.

Dela gânditorul Corneliu Codreanu ne-au rămas o teorie a natiunii, o filosofie a istoriei, o nouă orientare în problemele persoanei umane, o interpretare proprie a relatiilor dintre clasele sociale, o viziune escatologică a lumii, toate aceste cercetări constituind un sistem de cugetare de o măretie și vigoare care face onoare spiritului românesc. Este adevărat că din cauza mortii lui premature Căpitanul n'a putut să dea amploarea cuvenită ideilor lui. In volumul al doilea al lucrării lui, pe care n'a mai ajuns să-l scrie, își propusese să reia tema "omului nou" și să revină și asupra altor probleme cari, în volumul întâiu, au fost numai sumar expuse.

Articolul de fată este închinat tezelor lui politice. Vrem să verificăm la 20 de ani interval, cari din punctele lui de vedere în politica tării și-au păstrat actualitatea și cari din ele nu-și mai găsesc justificare în împrejurările schimbate în care trăim.

Vom începe examenul manifestărilor Căpitanului în viata publică a României în ordinea cronologică a aparitiei lor. Intrebuintăm această metodă nu numai pentru usurinta expunerii, ci și pentrucă diversele lui atitudini se desvoltă organic una dintr'alta. Aprofundând prima lui luare de pozitie, el descopere un alt șir de inamici, cari îl obligă la deschiderea unui nou front de luptă. Experienta se repetă până ce toate primejdiile cari amenintă existenta poporului românesc sunt identificate și denunate opiniei publice.

Corneliu Codreanu își începe ucenicia politică fixându-se ca adversar al comunistilos. No e o atitudine reflectată. E o intuitie, o reactie instinctivă. Tânărul care nici nu iesise depe băncile liceului, nu putea avea alte resurse interioare ca să-și dea seama de primejdia comunistă decât tresăririle sufletului său. Când se înscrie la Universitatea din Iasi, în toamna anului 1919, nu mai avea nevoie de îndoctrinare. Convingerile lui anticomuniste erau formate. Gratie energiei și hotărîrii cu care el păseste în masa studentească, agitatiile comuniste, cari luaseră proportii în anii tulburi de după războiu, sunt reduse la o expresie inofensivă în mediul muncitoresc de la Iasi, iar în sânul Universitătii comunistii sufere o înfrângere atât de cumplită încât nu se vor mai reculege niciodată. Din acest moment, în tot decursul existentei sale sbuciumate, n'a încetat o clipă să dea alarma asupra primejdiei care ne ameninta dela răsărit.

Sub acest aspect, nu mai e nevoie să-l analizăm linia politică. S'au însărcinat evenimentele să-l confirme în modul cel mai tragic posibil. Astăzi realitatea primejdiei bolsevice a devenit o convingere elementară a întregului popor românesc, inclusiv a acelora cari credeau posibilă o convietuire cu Rusia Sovietică. Pozitia anticomunistă, adoptată de Căpitan în 1919, a intrat în patrimoniul de gândire și simtire al tuturor Românilor. In orice caz, clasa conducătoare românească va rămânea stigmatizată pentru totdeauna în istorie, pentru frivolitatea și iresponsabilitatea cu care a tratat această problemă, în cei 20 de ani de guvernare, în timp ce un tânăr student, dela prima lui întâlnire cu bolsevismul, a descifrat sensul revolutiei din Rusia și a prevăzut implicatiile ei grave pentru politica României. Trebue să separăm asadar anticomunismul oportunist al acelora cari au adoptat această postură numai după amarnica experientă ce-au făcut-o cu bolsevicii, de anticomunismul lucid al miscării legionare, bazat pe justa apreciere a primejdiei, chiar din momentul ce și-a făcut aparitia pe malurile Nistrului.

Anticomunismul îndreaptă pasii Căpitanului spre antisemitism. Fără îndoială, au contribuit și alti factori la formarea convingerii lui că evreul constituie o primejdie natională: comportamentul evreilor în timpul ocupatiei germane, marele număr de evrei cari au pătruns după războiu în scoli secundare și universități, aspectul dezolant al orașelor noastre din cauza invaziei evreesti din Galitia și Rusia, acapararea comertului și industriei de această populatie, etc. Dar toate aceste chestiuni aveau un caracter intern; ele puteau fi desbătute și resolvate în cadrul statului român. Erau probleme grave, dar nu fără posibilități de solutionare. Căpitanul făcuse însă descoperirea, în cursul luptelor ce le-a purtat cu comunistii dela Iasi, că marea majoritate a sefilor comunisti erau evrei. Din acest moment, raporturile dintre Români și Evrei își schimbau fundamental caracterul. Nu mai era vorba de o minoritate agresivă pe plan economic sau demografic, ci de o minoritate care conspira cu cei mai periculosi dusmani ai tării, amenintând direct existenta statului român. Procurându-i Rusiei Sovietice cadrele revolutionare din România, evreii dela noi nu puteau fi în acelasi timp și cetăteni leali ai statului român. Pe cineva trebuiau să trădeze. Trebue precizat asadar că substratul ultim al antisemitismului legionar, elementul lui ireductibil, faptul care a împiedecat orice ameliorare a pozitiilor reciproce, a fost o premisă de ordin politic: colaborarea evreo-comunistă din România, asocierea evreilor din România la eforturile Rusiei Sovietice de a dărâma statul român. Fără această participare masivă a minoritătii evreesti la actiunea de subminare a statului român, raporturile dintre autohtoni și imigrantii evrei n'ar fi înregistrat niciodată tensiunea cunoscută. Antisemitismul lui Corneliu Codreanu n'a fost de inspiratie religioasă sau rasială, cum le place evreilor să spună prin streinătate, pentru a-și acoperi propria lor culpă. A fost o reactie de tip istoric contra unei primejdii evidente, care, în ultimul timp, luase un caracter acut, din cauză că evreii se puseseră în slujba acelora cari urmăreau să suprime independenta statului român. Am fost anti-evrei, cum am fost anti-turci, anti-rusi, anti-unguri, anti-poloni, anti-greci, anti-germani, în alte împrejurări ale istoriei.

Atitudinea Căpitanului mai are vreo justificare astăzi?

Pentru a da un răspuns obiectiv, confruntările de pozitii între atunci și acum trebue raportate la totalitatea natională. Punctul de vedere al celor din exil e fără importantă, deoarece refugiatii nu constituesc decât o infimă parte din poporul românesc. Trebue să ne adresăm tării, trebue văzut care e starea ei de spirit, cari sunt sentimentele ei reale fată de minoritatea evreească. După toate informatiile cari vin din tară, antisemitismul s'a răspândit în asa măsură în toate păturile poporului nostru, încât a luat caracterul unei unanimități nationale. In constiinta poporului român, anticomunismul și antisemitismul au ajuns să se contopească. Nu se mai pot desprinde unul de altul. Sunt două aspecte ale aceleasi probleme.

CORNELIU ZELEA CODREANU
Intemeietorul și Căpitanul în veci al Legiunii

Care este originea acestui neo-antisemitism din România?. Nimeni nu poate să afirme că agitatia antisemită ar fi fost întretinută de legionari, când stiut este că majoritatea dintre ei zac în închisori — unii n'au mai fost eliberati depe timpul lui Antonescu — și ar fi deadreptul ridicol să se spună că antisemitismul din tară ar fi fost propagat din exil, când iarăsi stiut este că exilul a făcut toate eforturile ca să ignoreze această problemă.

E meritul exclusiv al evreilor de a fi reusit să-și atragă ura întregei populatii românesti. Când Corneliu Codreanu denunta pe evrei ca avangardă a bolsevismului în România, multi nu i-au dat crezare. Dar după invazia României de Soviete, și cei mai mari apărători ai evreilor s'au convertit la antisemitism. Evreii reprezintă astăzi pătura dominantă a României. Ei conduc tara la adăpostul trupelor de ocupatie. Toate pozitiile - cheie în stat și administratie sunt ocupate de evrei. Ei sunt principalii agenti de care se folosesc Sovietele pentru terorizarea populatiei. In Republica Populară Română, "numerus clausus", cerut pe vremuri de studenti, se aplică pe deandoaselea, în raport invers cu numărul populatiei. O jumătate de milion de evrei controlează întreg aparatul de stat, iar celor 15 milioane de români li s'a răpit până și dreptul de a se plânge de opresiunea lor. Legi făcute tot de evrei, pedepsesc cu pedepse foarte mari pe acei cari îndrăznesc să protesteze contra omni-prezentei evreesti, sub motiv că se atăta ura de rasă.

Inaintând cu investigatiile în câmpul politicei românesti, Căpitanul ajunge la o concluzie și mai alarmantă: tara are guverne, dar nu este guvernată. Carenta statului român se datoreste relaxării totale a moralității publice în pătura conducătoare. Propriu zis nici nu mai există o realitate socială care să merite acest nume. Nu există partide devotate interesului national. Ele sunt formate din cete de exploatatori, cari fac corp comun cu streinii oridecâteori sunt cointeresate la jefuirea tării. Destrămarea statului se propaga de sus în jos, din sferele conducerii. Streinii au invadat organismul national pentrucă nu mai veghează nimeni la cătăiul lui. Prin coruptie, orice se poate obtine în această tară ..

Căpitanul pătrunsese până la rădăcina răului de care suferea viata publică a României: cutropirea ei de către politician, acest individ care a trans-

format nobila artă a politicei într'un mijloc de îmbogătire si de împlinire a unor ambitii fără scrupule. Politicianul este capabil de cele mai abjecte transactii pentru a-si satisface egoismele: vinde secretele statului, conspiră contra propriei lui patrii, scoate la mezat bogătiile tării, n'are nicio milă pentru durerile si nevoile poporului. E un specimen total lipsit de onorabilitate, de simtul dreptătii si de dragoste de tară. El tine la tară asa cum tine arendasul la mosie. E "patriot" în măsura în care afacerile îi merg strălucit. Ar merita să se consacre un studiu sociologic plăgii politicianiste care a bântuit la noi, cercetându-se procesul prin care din mijlocul poporului nostru, cuminte, asezat si cu frica lui Dumnezeu, a putut să apară în viata publică această eflorescentă de stârpituri si nulităti. Evident, orice generalizare este pripită. Nu toti membri partidelor au fost de categoria mai sus descrisă. Au fost printre ei si multi oameni de treabă. Dar acestia nu jucau decât un rol periferic în viata politică. Erau oameni de-a doua si de-a treia mână, dati la o parte de smecherii si profitorii regimului. Ei totusi poartă o mare vină. Prin modestia si lipsa lor de curaj civic, au permis diversilor Dinu-Păturici ai partidelor ascensiunea până la cele mai înalte locuri ale conducerii.

Fulminantele rechizitorii ale Căpitanuiuni contra excrescentelor politicianiste ale partidelor, n'au fost făcute din dorinta de a-si crea un piedestal de popularitate. Corneliu Codreanu era înzestrat cu un înalt simt al echităti. Era incapabil să asvârle o insultă, o vorbă nesocotită. Dacă uneori a apărut aspru, violent în expresii, amenintător chiar, dacă a vorbit de necesitatea pedepsirii celor vinovati, de tribunal exceptional, a fost pentrucă si-a dat seama unde duce acest sir de nelegiuiri: în prăpastia care a înghitit statul român la 23 August. In interesul chiar al acelora cari îl urau de moarte, ar fi trebuit să se dea ascultare avertismentelor lui dramatice. Cine nu recunoaste astăzi că o pătură conducătoare constientă ar fi trebuit sa evite orice desbinare internă, orice criză, în perioada critică în care intrasem începând din anul 1938, pentruca să putem înfrunta cu puteri unite viforul care se abătuse asupra întregei Europe? Dar aceste socoteli, divin de simple, n'aveau de ce să se prindă în capul unui politician.

Continuând cu cercetarea peisagiului politic al României, Corneliu Codreanu este obligat să ia atitudine si contra sistemului de guvernare existent în tara noastră. Politicianismul arbora anumite principii. Erau principiile democratice. In numele democratiei, poporul român trebuia să suporte toate calamitătile unei conduceri înepte. Democratia transplantată în România ajunsese sinonim cu abuz si nedreptate.

Ca să întelegem atitudinea Căpitanului, trebue să o raportăm la specificul democratiei românesti. Regimul democratic din România nu era echivalentul formei de guvernare democratice din Occident. Era o democratie care functiona numai pe hârtie. In practica vietii politice, normele constitutionale nu erau respectate. Un partid chiar dacă nu se bucura de popularitate, chemat la putere, obtinea majorităti parlamentare prin cunoscutele metode de teroare si fraudă electorală. Intreaga viată publică se baza pe fals si minciumă. "Unde sunt drepturile multimii suverane de a decide de soartea ei — exclama Corneliu Codreanu — când întrunirile sunt interzise, zeci de mii de oameni sunt opriti, maltratati, amenintati cu moartea, omorâti?" Căpitanul a judecat sistemul democratic de guvernare după efectele lui deplorabile în România. Nu stim în ce măsură ar fi rămas la aceleasi concluzii dacă ar fi trăit într'un climat politic respectuos fată de drepturile poporului.

Căpitanul e contra democratiei, trebue mai degrabă spus, ca sistem realizat în concret, ca întruchipare în locul si timpul pe care l-a trăit, dar în fond, raportându-ne la structura intimă a democratiei, la ceeace constituie esenta acestei forme de guvernare, se află pe aceeasi linie cu ea. Si iată pentruce. In gândirea lui politică întâlnim elementul primordial si caracteristic al oricărei conduceri democratice autentice, pe care celelalte partide românesti nu l-au posedat niciodată: respectul fată de vointa poporului. Vointa natiunii este pentru el factorul de la care emană puterea politică. El nu neglijează această vointă, nu o dispretueste, nu pledează pentru anihilarea ei. El îi aratâ un respect nemărginit. Democratia ca sistem de guvernare nu îl atrage, din motivele mai sus expuse. Dar el nu se sustrage deciziilor vointei nationale. Esenta unui stat rezidă în această vointă. Formele de stat se schimbă. Astăzi este democratie de tip liberal, dar mâine poate se fie altceva, un regim mai autoritar. Esentialul este, spune el, ca toate schimbările de regim să se degajeze din vointa natiunii. Să nu se încerce bruscarea acestei vointe, violentarea ei de către guvernanti.

Deosebirea dintre conceptia de guvernare "dictatorială" a Căpitanului si conceptia "democratică" a partidelor, s'a văzut în 1938, când a rămas unicul om politic care să apere Constitutia dela 1923, în timp ce toti ceilalti dezertaseră în tabăra dictaturii regale sau se retrăseseră prudent la mosiile lor.

Atitudinea lui Corneliu Codreanu nu poate incomoda pe niciun democrat autentic. Regimurile, partidele, nu sunt eterne. Nu există formule de guvernare universal valabile. Răsturnarea Republicii a IV-a Franceze demonstrează că si în tara clasică a democratiei s'a simtit nevoia unei reajustări a regimului în sensul unei întăriri a puterii executive. Dar modificările impuse de necesitătile vremii, cari si-au găsit expresia în noua constitutie franceză, au fost supuse în prealabil aprobării poporului. Poporul trebue să hotărască în ultima instantă în viata politică si cu atât mai mai mult când este vorba de statuarea normelor constitutionale. In definitiv, toată lupta pe care o duce poporul român astăzi, este pentruca să poată dispune liber de soarta lui, pentru manifestarea liberă a vointei lui. Odată această vointă pusă în situatia să se afirme liber, e treaba poporului ce regim îsi alege. Pentru a rămânea credincios acestui principiu, noi trebue să ne distantăm deopotrivă atât de falsa democratie, practicată în trecut de partide, cât si de asa zisa democratie "populară", care nu-i nici democrată si nici populară, ci reprezintă cea mai cumplită tiranie ce-a cunoscut-o istoria românească.

Toată această serie de anti — reprezintă în conceptia politică a Căpitanului tot atâtea eforturi de a elibera poporul român din strânsoarea unor primejdii mortale: comunism, iudaism, politicianism, democratie balcanică. Numai după această degajare a orizonturilor românesti, se poate realiza programul constructiv al Legiunii. Intr'o propozitie spus, acest program este o aplicare consecventă a doctrinei nationaliste în toate compartimentele vietii de stat. Statul este un produs al natiunii, un instrument de realizare al idealurilor ei. Nationalismul reprezintă pulsatia intimă a unui stat, fluidul lui vital, energia care trebue necontenit să alimenteze politica lui internă si externă. Când această sevă nu circulă în institutiile publice, statul a încetat de a mai fi expresia natiunii. E un stat uzurpat de o fortă streină prin fraudă sau violentă.

Nationalismul legionar nu este agresiv sau sovinist pentruca să ameninte libertatea altor popoare. Căpitanul si-a dat seama de primejdiile ce le închide în sine un nationalism debordant, care nu cunoaste nicio limită în expansiunea lui. In conceptia Căpitanului, nationalismul constitue un fragment dintr'o ordine mai înaltă. El este subordinat crestinismului. Prin ierarhizare de planuri, nationalismul îsi pierde reflexele agresive, se atenuiază, se îmblânzeste, convertindu-se într'un principiu creator al comunitătii internationale.

Viziunea nationalistă a Căpitanului, a unei stări de iluminare interioară a unui întreg popor, de înaltă constiintă natională, care se întinde până la marginile unei colectivităti etnice, a devenit astăzi realitate vie în tara noastră. Din cauza sângeroasei opresiuni comuniste, al cărei obiectiv final este destrămarea sufletului national, poporul român s'a interiorizat, s'a refugiat în el însusi, într'o lume inaccesibilă tiranilor: a vietii lui fără de moarte. Din aceste străfunduri de veacuri dogoreste nationalismul românesc, înviorând puterea de rezistentă a poporului nostru, cu o intensitate pe care n'a mai trăit-o nicio generatie. De-abia acum patria si iubirea de patrie, natiunea si atasamentul individului de natiune, au intrat în faza ecumenicitătii mistice.

Ne-a mai rămas să abordăm domeniul politicei externe. Căpitanul a cerut alăturarea României de Axa Roma — Berlim. El nu s'a înselat în aprecierea situatiei europene, cum am fi înclinati să sustinem din perspectiva de astăzi. El declarase că, sub presiunea celor două extreme, comunism si nationalism, toate combinatiile politice pe baza cărora îsi clădise până atunci România si alte state din răsăritul Europei securitatea externă, se vor prăbusi ca niste castele de carton, într'un moment decisiv. Ceeace s'a si întâmplat. In vara anului 1940, acei ce s'au opus cu cea mai mare înversunare la apropierea noastră de Axă, au putut să vadă cu ochii lor cum s'au spulberat ca niste frunze uscate Societatea Natiunilor, Mica Întelegere, Intelegerea Balcanică si chiar marile democratii occidentale au fost silite să-si caute salvarea în alte continente. Toată Europa zăcea la picioarele lui Hitler. Aveam de ales între Berlin si Moscova. Căpitanul a avertizat pe Rege si pe oamenii politici de consecintele fatale ale unei aliante cu Rusia Sovietică. Odată ce vor fi lăsati să intre în tară, bolsevicii nu vor mai părăsi teritoriul national. Aliatii nostri naturali, în acele împrejurări, nu puteau fi decât acele puteri cari ne puteau apăra de bolsevici. Alianta cu Axa nu a fost o greşală, ci unicul refugiu ce ne-a rămas în fata amenintării sovietice. Actul dela 23 August, cu tot cortegiul de nenorociri care s'au abătut asupra tării, este o tristă si nedorită confirmare a profetiei lui.

Căpitanul vedea în alăturarea noastră de Axă mai mult decât o imperioasă necesitate de politică externă. O participare a poporului român la lupta ce se va da între două lumi si în care se hotăra soartea civilizatei crestine: "statele revolutiilor nationale, cari luptă pentru apărarea Crucii si a unei civilizatii milenare si bolsevismul cu anexele lui, care luptă pentru nimicirea neamurilor si pentru prăbusirea civilizatiei crestine." Nu e vina lui Corneliu Codreanu dacă Germania si Italia n'au înteles amploarea problemei, dacă au corupt lupta de salvare a lumii de pericolul bolsevic, angajându-se pa-

ralel într'o luptă de aservire a Europei si de satisfacere a unor ambitii imperialiste. Din cauza acestei trădări a misiunii lor, au pierdut răsboiul, târînd în nenorocire atâtea popoare nevinovate.

Lupta dintre cele două lumi continuă. Numai componenta blocurilor s'a modificat. Pozitia mișcării legionare a rămas invariabilă. A mentinut cu aceeasi fermitate cursul anticomunist, stabilit de Căpitan în 1919, atât în politica internă cât si în domeniul relatiilor internatioale.

După douăzeci de ani dela moartea acelui care a întemeiat Legiunea, constatăm că afirmatiile lui politice n'au suferit nicio alterare de esentă. Orientarea dată de el legionarilor a supravietuit si în acest sector de activitate umană, care se află într'o fluctuatie continuă. Evenimentele nu l-au asvârlit în uitare. Problemele ridicate de el acum 30, acum 40 de ani, se înfătisează si astăzi înaintea noastră ca niste răni deschise în trupul natiunii. Primejdiile semnalate de el au devenit chiar mult mai grave, deoarece apar conjugate într'o supremă încercare de a ruina însăsi existenta fizică a poporului nostru.

Rămas singur în cumplita lui suferintă, neamul românesc urcă drumul Calvarului, sub privirile de ghiată ale Occidentului, purtând în inimă icoana Căpitanului. Tot asa de singur se afla si el când într'o noapte rece de Noembrie, călăii i-au luat viata din porunca acelora cari pregăteau mormântul natiunii.

Dar Invierea nu mai e departe.

Momente din viata Căpitanului

Gheorghe Costea

După doi ani dela întemeierea mișcării, Căpitanul se hotărăste să pornească la vestirea credintei celei nouă în masele populare. Dela 1927 la 1929, se ocupase cu formarea unui mănunchiu de elemente cu care să poată începe actiunea de trezire a târii. Prima verificare a gradului de preparatie al cadrelor o făcuse cu prilejul adunării dela Iasi a sefilor de cuib, în 3-4 Ianuarie 1929. Venise apoi sărbătoarea Patronului Legiunii, 8 Noembrie 1929, tot la Iasi. La această sărbătoare au participat sute de legionari din toate colturile târii. Căpitanul câstigase acum certitudinea că dispune de suficiente elemente pentru a se asvârli în lupta cu vechile partide. Profitând de prezenta legionarilor la Iasi, el fixează prima întrunire publică a mișcării la Beresti, un târg din nordul judetului Covurlui, pentru ziua de 15 Decembrie 1929. A ales acest loc, pentrucă existau de mai multă vreme cuiburi pe Valea Horincii, cum se numea regiunea din jurul Berestilor. Nu se ducea în necunoscut.

Cu câteva zile înainte de adunare, sunt trimisi la Beresti mai multi legionari, printre cari mă aflam si eu, pentruca să ajute pe sefii localnici la pregătirea întrunirii. Satele dimprejur fuseseră înstiintate din om în om si în ziua fixată pentru întrunire, dimineata de 15 Decembrie, o mare multime de târani venise să îl asculte pe Căpitan. Data întrunirii coincidea si cu ziua săptămânală de târg.

Căpitanul trăsese de cu seara la Potolea. A doua zi de dimineată când trebuia să se îndrepte spre locul adunării, Căpitanul este întâmpinat de procuror si de maiorul de jandarmi cari îi comunică că, din ordinul superiorilor, întrunirea anuntată de Legiune este interzisă. După o lungă discutie cu ei, acestia consimt să-l lase în pace ca să tină întrunirea. Căpitanul, bucuros de întorsătura ce-au luat-o lucrurile, se îndreaptă spre târg. Dar când ajunge acolo, constată că din milie de oameni asteptati, nu se adunase decât o grămăjoară. Informându-se de cele întâmplate, a aflat că pentru a împiedeca pe oameni să vină la întrunire, autoritătile au declarat târgul contaminat. De jur împrejurul târgului, la intrările principale, străjuiau potere de jandarmi, cari împiedecau lumea să intre în Beresti.

Însotit de câtiva legionari, Căpitanul se duce atunci la marginea târgului, la una din intrările principale, să vadă ce se petrece. Într'adevăr, jardarmii baraseră drumul si respingeau pe oricine voia să pătrundă în târg. Revoltat de acest abuz, mai ales că pentru întâia oară Legiunea se prezenta înaintea poporului, Căpitanul face un lucru care ne-a uimit pe toti. Scoate oistea dela o cărută, o ridică în sus si cu ea îsi face drum printre jandarmii năuciti, deschizând calea tăranilor. A revenit apoi la locul adunării. N'au fost prea multi tărani nici de data aceasta. Dupăce le-a tinut o mică cuvântare, le-a spus oamenilor că neputând ei veni la Beresti, fiind împiedecati de jandarmi, se va duce el să-i caute umblând din sat în sat. Gestul Căpitanului, singur cu oistea în mână, înfruntând pe jandarmi, s'a împrăstiat ca fulgerul în toată regiunea, mărindu-i si mai mult faima de om năsdrăvan.

Acest incident a avut ca urmare darea în judecată a Căpitanului pentru «rebeliune». Procesul s'a judecat la Curtea cu Jurati Covurlui, în Martie 1930. Inculpatul, unul singur: Căpitanul. Autoritătile n'au mers atât de departe ca să-l aresteze. A fost lăsat liber până la proces. Dar cu 24 de ore înainte de începerea procesului, a trebuit să se prezinte procurorului, care i-a emis mandat de arestare, pentrucă asa cerea precedura. A stat închis în închisoarea Centrală din Galati.

La proces a pledat, în afară de avocatii nostri localnici, si Ion Mota. A vorbit strălucit. Întreaga asistentă a fost profund impresionată de talentul lui oratoric si de exceptionala lui pregătire juridică. Juratii au adus un verdict de achitare în unanimitate. Atmosfera creată de acest proces a contribuit si mai mult la întărirea Legiunii în oras si în judetele dimprejur.

Intrunirea dela Beresti este povestită pe larg în cartea Căpitanului. Clipele trăite aici i-au lăsat o amintire nestearsă. Dragostea cu care l-au primit tăranii depe Valea Horincii i-au întărit increderea în misiunea ce l-a hărăzit-o Dumnezeu. Era prima întâlnire dintre el si tară si dela acest prim contact a avut marea bucurie să constate că sufletul neamului vibrează la chemările Legiunii.

O deosebită afectiune îi lega de Cheorghe Potolea, sufletul legionarilor depe Valea Horincii. Locotenentul invalid Potolea era unul dintre putinii supravietuitori ai celebrei sarje dela Prunaru, din primul răsboiu mondial. De câteori venea Căpitanul la Beresti, trăgea la Potolea. Miscarea, obisnuia Căpitanul să spună în acea vreme, are trei stâlpi: Hristache Solomon dela Focsani, Spiru Peceli, mare mutilat de răsboiu, dela Galati si Potolea dela Beresti. Toti trei au făcut parte din Senatul Legiunii.

Viteazul cavalerist dela Prunaru a fost răsplătit de guvernantii României Mari cu o salvă în trupul care sângerase din belsug în răsboiu pentru împlinirea idealului national. In noaptea de 21-22 Septembrie 1939, când dementa carlistă a însângerat toată tara, Potolea a fost împuscat de jardarmi si îngropat sumar în marginea unei sosele.

II. INFIINTAREA PRIMULUI BATALION LEGIONAR COVURLUI.

GALATI, MAI 1930

După întrunirile dela Beresti si Cahul, după procesul dela Galati, Legiunea prinsese rădăcini puternice în judetul Covurlui. Cuiburile se înmultiseră si se simtea nevoia ca legionarii să fie grupati într'o unitate mai mare. Pe vremea aceea, organizarea mișcării se afla încă în faza dibuirilor. Ca formă superioară cuiburilor si garnizoanelor, Căpitanul imaginasse atunci Batalionul. In total au luat fiintă trei Batalioane: Batalionul I Covurlui, Batalionul II Câmpulung — Bucovina si Batalionul III Ludosul de Mures. Mai târziu a părăsit această formă de organizare, înlocuindu-o cu sistemul care si-a aflat asezarea definitivă în Cărticica Sefului de Cuib. In cele ce urmează voiu povesti un episod mai putin cunoscut: solemnitatea sfintirii drapelului Primului Batalion legionar Covurlui.

Pentrucă acest act să aibă cât mai mare răsunet în oras si în judet, Căpitanul a concentrat la Galati un mare număr de legionari, veniti din toată tara: erau legionari dela Turda, cu Amos în frunte; Iesenii cu Totu si Banea. Apoi Radu Mironovici, Corneliu Georgescu si Mile Lefter. Cahulenii s'au prezentat cu un puternic contingent de tărani, cari au venit dela mari distante cu cărutele lor. In drumul lor, au luat si pe legionarii din partea de nord a judetului. Din sat în sat, coloana s'a tot mărit, încât când s'a apropiat de Galati, devenise un lung convoiu de cărute. Au mai venit si Ismailieni, apoi legionari din Tecuci, Brăila si Putna.

Concentrarea tuturor legionarilor s'a făcut în marginea de nord a orasului, pe un loc viran. Dupăce ne-am încolonat, am pornit în mars spre Biserica Sfintii Arhangheli, unde trebuia să aibă loc sfintirea drapelului. Coloana a străbătut artera principală a orasului, Strada Traian, în următoarea formatie:

— In frunte Căpitanul
— purtătorul Drapelului Batalionului
— legionarii din Batalionul I Covurlui
— legionarii din Basarabia
— legionarii din celelalte judete încheiau coloana

Autoritătile de astădată, nu stiu prin ce miracol, s'au abtinut dela orice provocare. Departe si de alta trotuarele erau pline de lume. Coloana se scurgea maiestuoasă, umplând văzduhul de cântecul «E ziua desteptării, înainte...». Evreii din localitate făcuseră mari presiuni la Bucuresti ca să se interzică manifestatia, sustinând că «se vor naste măceluri si progromuri» (Manifestul Căpitanului, Un Apel si Un Avertisment). Nu s'a petrecut nici cel mai mic incident. Defilarea legionarilor prin oras a fost o demonstratie de disciplină. Lumea românească a fost impresionată de puternica concentrare legionară dela Galati cât si de tinuta lor ireprosabilă.

In fata Bisericii, coloana s'a format în careu. Căpitanul, port-drapelul si un grup restrâns de legionari au intrat în Biserică, unde s'a făcut sfintirea steagului. După ceremonia religioasă, Căpitanul a iesit din Biserică cu steagul în mână, a vorbit scurt, ostăseste, careului de legionari si apoi, mi-a încredintat steagul Batalionului în numele Legiunii. A fost un moment de neuitat din viata mea. Un aier de măretie si de glorie străbună se pogorâse deasupra capetelor noastre. Aproape de mine, Căpitanul, fainic ca un brad, par'că întrupa tot sirul de viteji ai neamului. Deodată o comandă scurtă răsună si din nou isbucneste din sute de piepturi un torent de voci bărbătesti:

«In noi se redesteaptă toti strămosii
Legionari romani, poporul dac
Si semizeii purtători de glorii
Pe care i-a avut poporul trac»

Apoi coloana se refăce si în acelasi formatie ne reîntoarcem la locul de plecare. La întoarcere, orasul era si mai răscolit. Trotuarele gemeau de lume. Bătrânii povesteau că n'au mai văzut atâta grămădeală de oameni pe străzi din timpul răsboiului, când orasul era înteasat de armată si refugiati.

La marginea orasului s'a întins apoi o masă câmpenească. Fiecare mânca ce adusese în traistă. Căpitanul trecea pela fiecare grup, se întretinea cu tăranii despre nevoile lor, îi îmbărbăta si le arăta ce va însemna pentru ei Romînia Legionară.

A domnit tot timpul o mare animatie. Tabăra câmpenească s'a încheiat în cântece si urale pentru Căpitan. La sfârsit, s'au risipit cu totii în liniste pela casele lor.

III. CAPITANUL SI GENERALUL ANTONESCU.

La putere se afla guvernul Goga. Antonescu era ministru al Apărării Nationale în acest guvern, iar Armand Călinescu, ministru de Interne. Numirea acestuia a fost impusă de Rege, ca o conditie sine qua non, pentru constituirea guvernului. Prezenta lui Armand Călinescu

în guvern era o garanție de realizare a planului camarilei. Armand Călinescu avea misiunea să provoace mișcarea în cursul campaniei electorale, creînd o stare de tensiune periculoasă în țară. În modul acesta, pregătea calea pentru suprimarea libertăților cetățenești și instaurarea dictaturii.

În toată țara începuse campania pentru noile alegeri. Armand Călinescu dăduse ordine jandarmilor să procedeze cu cea mai mare brutalitate contra legionarilor, trăgând fără milă «la cel mai mic semn de nesupunere». La sediul din strada Gutenberg, Căpitanul primea vești din ce în ce mai alarmante. În toată țara legionarii sunt atacați de forțele jandarmerești și i se semnalează grave incidente. În județul Ilfov sunt uciși doi legionari cari se aflau în propagandă electorală. Căpitanul își dădea seama ce urmărește Armand Călinescu, instrumentul principal al camarilei. Voia să provoace o reacție a mișcării, pentruca apoi, sub patronajul unui partid naționalist, să înceapă o nouă prigoană contra Legiunii. Goga nu controla aparatul de stat, care se afla complet în mâna lui Armand Călinescu.

În aceste împrejurări neliniștitoare, Căpitanul a căutat să vorbească cu Generalul Antonescu, care venea regulat la Predeal, Dumineca, să facă ski. Eu mă aflam pe atunci la Predeal și cunosc chiar din gura Căpitanului cum a decurs convorbirea:

—«Domnule General, nu vă dați seama că se lucrează conștient și sistematic la distrugerea a tot ce mai poate salva această țară? Nu vedeți că suntem puși în situația ca să se creeze impresia în țară că se bat naționaliștii între ei? Nu vedeți până unde se împing lucrurile? (Căpitanul se referea la asasinarea lui Mija și Florian Popescu). Eu înfrânez cât pot mișcarea, dar dacă la un moment dat, în fața acestor provocări continue, legionarii își pierd răbdarea și ies în stradă?»

— «Să nu se întâmple asta Domnule Codreanu, pentrucă pun mitraliera în bătaie».

Atâta înțelesese Antonescu din ceeace îi spusese Căpitanul. El voia să-l determine să ia atitudine în sânul guvernului, cerând ca Armand Călinescu să înceteze cu provocările. În loc de a recunoaște de unde porneau provocările și ce planuri se urmăreau cu ele, Antonescu i-a răspuns în modul cel mai arbitrar posibil: «pun mitraliera în bătaie».

Cu o lună mai târziu scena s'a repetat și tot la Predeal. Decorul politic se schimbase. Goga fusese concediat și se proclamase dictatura regală. Antonescu a consimțit să facă parte și din noul guvern, în aceeași calitate, iar Armand Călinescu a continuat să rămână la Interne. Cele ce le povestesc acum nu le-am auzit direct dela Căpitan, ci le-am aflat dela Profesorul Ion Ionică, pecând ne aflam la Rostock.

Căpitanul voia să organizeze în Capitală o mare manifestație de protest contra suprimării Constituției. În acest scop luase contact și cu Iuliu Maniu. Dar înainte de a da drumul manifestației, voia să cunoască opinia Generalului Antonescu. Atitudinea Armatei era decisivă pentru soarta manifestației.

— «Domnule General, i-a spus lui Antonescu, ceeace s'a săvârșit este o gravă nelegiuire. Poporului român i s'a pus călusul în gură și a fost jefuit de toate drepturile lui. Mișcarea legionară nu poate sta indiferentă în fața sperjurului săvârșit. Sunt hotărît să organizez o mare manifestație de protest în Capitală».

— «Domnule Codreanu, i-a răspuns sec Antonescu, să nu faci asta pentrucă armata trage».

În legătură cu discuțiile avute la Predeal între Căpitan și Generalul Antonescu, e bine de reamintit un episod din timpul revoluției dela 1907, al cărui erou a fost tot Antonescu, și care poate servi la înțelegerea caracterului acestui om. Episodul acesta mi l-a povestit bătrânul liberal Orleanu dela Galtal. Un grup de țărani intră în oraș și se îndreaptă spre Prefectură, unde voiau să depună o jalbă. Nu veniseră cu nici-o intenție să săvârșească desordini. Voiau să se plângă Prefectului de răul tratament pe care-l suferă din partea unor mosieri. Când s'au apropiat de Prefectură, comandantul plutonului de pază, sublocotenentul Antonescu, dă ordin să se tragă în plin. Câteva zeci de țărani au fost secerați de gloanțe, iar supraviețuitorii măcelului au fost arestați și dați în judecată ca «turburători ai ordinei publice». Primul act «de vitejie» al lui Antonescu a fost împușcarea unor țărani nevinovați, cari veniseră în oraș cu cele mai pașnice intenții. Faptul a fost vestejit de localnici, ca o inutilă vărsare de sânge.

Probabil că Antonescu avea ceva bolnav în el. Avea plăcerea să tragă în oameni desarmați, pentru a-și dovedi energia și curajul. La 23 Ianuarie 1941 a dat ordin să se tragă în mulțimea din fața Teatrului Național, după-ce apăruse ordinul de retragere al legionarilor. 800 de oameni — în mare parte nelegionari — au plătit cu viața setea de sânge a acestui om.

Noaptea de Groază din 30 Noembrie 1938

DESTĂINUIRILE CELUI CARE A EXECUTAT ALĂTURI DE COMPLICII SĂI, SUBOFIȚERI ȘI OFIȚERI, ORDINUL POLITIC DE ASASINARE A CĂPITANULUI *

În închisoarea din Râmnicul Sărat domnea, printre santinele și jandarmi și până sus la conducere, o enervare crescândă.

Venise ordinul.

Undeva la orizont, soarele și pământul căpătau culoarea rubinului, se înroșeau mai înainte de a fi curs sângele eroilor.

Au răspuns, în fața unui odios ofiter de jandarmi, Scarlat Rosianu, comandantul legiunei jandarmilor din R. Sărat, care îe striga numele, cu totii.

Aspru, puternic, parcă poruncitor: Prezent! Prezent pentru veacuri, prezent pentru Dumnezeu, prezent și pentru Neam și pentru întregul neam sărac, prezent pentru țăran și pentru toți țăranii gliei românești, prezent pentru CRUCE — dar prea puțin prezent pentru clipa aceia. Nu era decât o formalitate, dar glasul lor de tunet a sunat atât de străbătător încât toate sentinelele și toți ofițerii s'au cutremurat. Și zidurile reci și apoase ale închisorii dela Râmnicul Sărat, au văzut, atunci, cum legați fedeles Căpitanul și cei mai mari soldați ai lui, cu toții cei mai buni și mai mari soldați a lui Dumnezeu: NICADORII și DECEMVIRII.

MĂRTURISIRILE ASASINULUI CĂPITANULUI

Am plecat în noaptea aceia din București, cu două mașini dube dela Prefectura de Poliție. Eram însoțiți de maiorii de jandarmi Dinulescu și Macoveanu.

Ajunși la Râmnicul Sărat, am tras la Legiunea de Jandarmi. Aici maiorii Dinulescu și Macoveanu au luat contact cu maiorul de origine evreu, Scarlat Rosianu, Comandantul Legiunii de Jandarmi din Râmnicul Sărat.

Imediat ne-am întors spre București.

În lipsa unui ordin precis (sau poate că intervenise vre-o modificare) jandarmii n'au mai luat pe legionari.

Ajunși la închisoare, am fost băgați toți jandarmii mașini, dar în acelaș timp soseste din urmă maiorul Dinulescu care ne-a dat ordin răstit: înapoi la Râmnicul Sărat.

Ne-am întors, dar ne-am oprit în comuna Bâltați la câtiva Km. de R. Sărat, unde am fost cantonați pe timpul nopții. Aici ni s'a dat vin de băut, țigări scumpe și gustări alese.

În zorii zilei am pornit spre Râmnicul Sărat.

Ajunși la închisoare, am fost băgați toți jandarmii, într'o celulă, unde maiorii Dinulescu și Macoveanu ne-au dat instrucțiuni asupra modului cum avem să executăm pe legionari.

Punând în genunchi pe soferul mașinii, i-a aruncat un streang după gât pela spate, arătând cât de usor se poate executa astfel.

Totul a fost gata în câteva minute. Jandarmii au eșit apoi câte unul afară, în curtea închisorii și fiecăruia i s'a dat în seamă un legionar.

Mie mi-a dat pe unul mai voinic, mai înalt. Am aflat mai târziu că acesta era Căpitanul, Corneliu Zelea Codreanu.

I-am dus apoi la mașini. Aici, legionarul era legat cu mâinile de bancă la spate, iar cu picioarele de partea de jos a băncii din față, în așa fel ca să nu se poată mișca nici într'o parte, nici într'alta.

Așa au fost legați zece legionari într'o mașină și patru în cealaltă.

Eu am fost în prima mașină, în cea cu zece legionari, în spatele Căpitanului și fiecare jandarm era așezat în spatele legionarului ce-i fusese încredințat.

În mâini aveam strengurile.

Am pornit. În mașina mea era maiorul Dinulescu, iar în cealaltă maiorul Macoveanu.

Era o tăcere de mormânt, căci n'aveam voe să vorbim nici noi între noi jandarmii, și nici legionarii, între ei.

Ajunși prin dreptul pădurii Tâncăbești, maiorul Dinulescu, care stabilise cu noi, printr'un cod de semnale, momentul executiei, a aprins la un moment dat lanterna, stingând-o și aprinzând-o iarăși de trei ori.

Căpitanul
La înmormântarea lui Mota și Marin

Omul...
Pe care un guvern asasin l-a ucis, un an mai târziu

Era momentul executiei, dar nu știu de ce n'am executat nici unul. Atunci maiorul Dinulescu, a oprit mașina, s'a dat jos și s'a dus la mașina din spate. Atunci

maiorul Macoveanu fusese mai autoritar, legionarii erau executati.

Căpitanul si-a întors capul putin către mine, si mi-a soptit:

Camarade, dă-mi voe să le vorbesc camarazilor mei...

Dar în aceiasi clipă, mai înainte ca el să-si fi terminat această rugăminte, maiorul Dinulescu a pus piciorul pe scara masinii si păsind înăuntru cu revorverul în mână a rostit printre dinti:

EXECUTAREA!

La aceasta jandarmii au aruncat streangurile. Ultimul lor cuvânt de rugăciune? de chemare? de blestem? — le-a fost strivit în gâtlej.

Streangurile îi sugrumase.

A fost un muget si un horcăit, întrerupt din adâncul fiintei lor, apoi o liniste de mormânt.

Cu perdelele trase, masinile si-au continuat drumul până la Jilava.

LA JILAVA.

Când am ajuns — continuă Sârbu — erau orele 7 dimineata. Aici ne asteptau: Colonelul Zeciu, Dan Pascu, Comandantul închisorii, Colonelul Gherovici, Medicul Legist Lt. Colonel Ionescu si altii.

Groapa era făcută.

Trasi din masină, legionarii au fost asezati apoi cu fata în jos si împuscati în spate, pentru a se simula astfel împuscarea pe la spate, în timpul evadării de sub escortă.

După aceasta au fost aruncati în groapa comună.

La câteva săptămâni însă, aceiasi jandarmi, tot noi, am fost adusi din nou la Jilava si desfăcând groapa, am aruncat peste ei o solutie disolvantă si arzătoare, 15 damigene de vitriol.

ALTE AMĂNUNTE

Vroiau să steargă orice urmă, lăsând să se răspândească svonul că au dispărut peste granită, asa cum începuse să creadă foarte multă lume...

După aceasta jandarmii au fost pusi să dea declaratii, cum că legionarii fugind de sub escortă, au fost împuscati.

Era o declaratie stereotipă, pe care colonelul Zeciu le-o dăduse spre model tuturor.

Apoi, jandarmii au fost adunati într'o încăpere a închisorii Jilava unde colonelul Zeciu le-a tinut un discurs spunându-le:

V'ati făcut doar datoria, voi nu sunteti asasini de rând.

La câteva zile după aceasta, Sârbu a fost chemat în cabinetul Colonelului Gherovici, care văzându-l, i-a spus:

Tu esti voinic, ai fi putut omori trei deodată...

I-a întins apoi o hârtie pe care avea să o semneze, spunând că a primit suma de lei 20.000 drept ajutor de boală.

Nu sunt bolnav, d-le colonel, spune Sârbu c'a răspuns.

Mă Sârbule, nu vezi cât arăti de rău si să-ti păzesti gura, căci altfel ti-o astup cu pământ, arătându-i cu mâna un revolver «Mauser» de pe birou.

Si i-a întins banii...

Sârbu a fost trimis apoi ca si ceilalti jandarmi în concediu.

Mărturisirea plutonierului asasin Sârbu ne-a sfâsiat inima, ne-a înlăcrimat ochii, ne-a încleștat pumnii.

«Doamne, iartă-ne dacă ne zguduie chinuitoarea si vecinica nedesleagată întrebare: Cum de s'au putut petrece aceste fără de legi?...

Frate român si camarade călit în suferintă, fii dârz, luptă înainte si crede în Invierea Neamului.

Justitia tării, justitia României legionare — va pedepsi pe toti tâlharii si pe toti ucigasii.

Predeal
O parte din marea jertfă legionară

Anual XIV
Număr special

Rio de Janeiro
Martie 1959

DACIA

Tribună de luptă românească

Declaratiile

Domnului Horia Sima

Comandantul Miscării Legionare

Corespondenta:
Caixa Postal 236, Niterói, Brasil

Dl Horia Sima

cu reprezentantii Ministerului de Externe Spaniol, al Miscării Falangiste si al Armatei, la solemnitatea de la Majadohonda, din acest an.

Exilul, Tara si Lupta de Eliberare

Declaratiile făcute "DACIEI"

DE DOMNUL HORIA SIMA

Comandantul Miscării Legionare

UM BILANT POLITIC.

— Dle Comandant, de multă vreme nu v'ati mai spus părerea în problemele cari frământă exilul. Nu credeti că ar fi necesar să se cunoască si punctul de vedere al miscării după această îndelungată tăcere?

— In problema capitală a exilului, aceea care îi defineste esenta — lupta de eliberare — n'avem nimic de adăugat. Atitudinea noastră n'a suferit nicio modificare. Noi credem că toate eforturile, ale tuturor refugiatilor, de toate nationalitătile, trebue concentrate într'o singură directie: pentru dărâmarea cortinei de fier. Toate celelalte probleme ale exilului trebue analizate prin aceeasi prismă. Lupta de eliberare primează.

— Acest sens de realizare al exilului pare să fie obiectivul comun al tuturor refugiatilor români. Toti afirmă că luptă pentru eliberarea tării. Cum se explică că până acum nu s'a ajuns la o unitate de efort, la o întelegere între diversele grupe politice?

— Vedeti, una este a afirma o idee si alta este a accepta implicatiile ei. Toti se referă la lupta de eliberare, dar putini respectă consecintele ce decurg din acest concept. Lupta celor mai multi nu depăseste stadiul unei atitudini pur verbale. Intr'o lume în care obiectivul s'a diluat sau a fost înlocuit cu "ersatzuri", nu poate fi unitate de efort. Lupta de eliberare presupune angajarea totală a individului în frontul natiunii, ceeace nu se poate realiza fără de grele sacrificii personale.

— Dle Comandant, miscarea legionară a fost permanent acuzată de rigiditate în relatiile cu celelalte grupe politice din exil si lipsă de bunăvointă în colaborare. Ce o adevărat din toate aceste acuzatii?

— Nu e nimic adevărat. Noi ne-am arătat toată bunăvointa posibilă în tratativele ce le-am dus cu diversele grupe din exil. Imi aduc aminte că primii cu care au luat contact reprezentantii miscării, cu scopul de a găsi împreună o formulă de colaborare, au fost tocmai acele persoane cari, mai târziu, s'au constituit în Comitet National: Niculescu-Buzesti, Augustin Popa, Crihan, Cretianu. Din aceeasi dorintă de a netezi asperitătile ce începuseră să se ivească în exil, am înaintat în 1949 un memoriu Regelui Mihai.

— S'au referit acesti domni la conditiile puse de Dvoastră? Le-au socotit inacceptabile, excesive?

— Nu poate fi aceasta cauza neîntelegerii. Niciodată n'am cerut mai mult decât o reprezentare minimă într'un eventual organism politic al exilului. Dacă se constituia, de pildă, un Comitet National larg de 21 personane, am cerut să ni se rezerve nouă două locuri.

Nu s'a ajuns la întelegere dintr'un alt motiv. Noi consideram pe Visoianu, Cretianu, Niculescu-Buzesti, Mănullă, etc. niste oameni scăpati dintr'un cataclism politic, oameni cari au putut la un moment dat, să-si facă niste calcule gresite cu comunistii, dar cari, ajunsi în Occident, îsi dau seama de greseala făcută si n'au altă dorintă mai fierbinte decât să-si ia revansa împotriva cutropitorilor. După urgia care s'a abătut asupra tării, vechile rivalităti se topesc, inimile lor se înfrătesc cu ale noastre, ale acelora cari n'am aprobat actul dela 23 August, într'o sacră frătie. Fiecare vine cu contributia si posibilitătile lui la închegarea frontului românesc din exil.

Alci ne-am înselat. Ei nu erau niste supravietuitori ai unui naufragiu politic, ca marea majoritate a refugiatilor, ci niste refugiati "sui-generis". Echipa dela 23 August se afla "în continuare de serviciu", adică se deplasase sau fusese deplasată în Occident cu scopul de a desăvârsi actiunea întreprinsă în tară.

ORIGINILE COMITETULUI NATIONAL

— Puteti să ne lămuriti împrejurările în care s'a constituit Comitetul National si ce directie politică reprezintă el?

—In mod formal, Comitelul National a luat fiintă în exil. Dar asta nu lămureste nimic. Originile lui sunt mult mai îndepărtate. Pentru a le cunoaste trebue să ne întoarcem putin în trecut. Precursorul spiritual si politic al Comitetului National este Nicolae Titulescu. Fostul ministru de externe al României era un pasionat sustinător al Ruslei Sovietice. Atât de mult s'a agitat pentru a crea bolsevismului o atmosferă favorabilă în Europa, încât până la urmă lumea se întreba al cui ministru de externe este. Titulescu voia să determine România să încheie o aliantă cu Rusia Sovietică, prin care tara noastră trebuia să-si asume obligatia să lase liberă trecerea trupelor rosii pe teritoriul României, în eventualitatea unui conflict în Europa Centrală. Plecând Titulescu dela Externe în 1936, era politicei titulesciene nu s'a încheiat. El a lăsat la acest minister o solidă implantatie de ucenici, cari au asigurat continuitatea politicei lui pro-sovietice si fără de prezenta maestrului. Acest grup a reusit cu timpul să acapareze toate pozitiilecheie dela Externe, cari si le-au mentinut si întărit chiar sub regimul Antonescu, formând un adevărat stat în stat. Tot acest grup, a cărei sefie conspirativă o avea Niculescu-Buzesti, a organizat si lovitura dela 23 August.

— Dle Comandant, dar după câte s'a scris si se stie, protagonistii actului dela 23 August au tratat cu aliatii occidentali. Cretianu era ministru la Ankara, Visoianu a plecat la Cairo, cu stirea Generalului Antonescu, iar Niculescu-Buzesti se afla în permanentă legătură prin T. F. F. cu Englezii si Americanii. In ce a constat trădarea? In aceste tratative si legături?

— Trebue să facem cuvenita deosebire între diversele negocieri cari au precedat actul dela 23

August si săvârsirea actului în sine. Pe vremea aceea în toate capitalele neutrale se duceau tratative cu agentii puterilor occidenale si chiar cu Sovietele, tratative mai mult sau mai putin autorizate de seful satului. Evident că, în măsura în care diversii emisari îsi permiteau să ducă discutii paralele cu inamicul, săvârseau un act de trădare. Dar trădarea propriu zisă, trădarea cea mare, trădarea care ne-a costat independenta natiunii, nu s'a consumat nici la Cairo nici la Ankara nici la Stockholm sau Lisabona, ci în tară. In tară s'a tesut o conspiratie între grupul dela Externe, grupul comunistidor români si comandamentul militar sovietic.

— Ce raport există între răsturnarea lui Antonescu si actul dela 23 August?

— Trădarea n'a constat în răsturnarea lui Antonescu, căci atunci ar însemna ca orice lovitură de stat să echivaleze cu o trădare de patrie, ci în intentia cu care a fost răsturnat si în împrejurările în care s'a produs răsturnarea lui. Ceeace dă caracter infamant actului dela 23 August este că răsturnarea lui Antonescu s'a săvârsit cu ajutorul Rusiei Sovietice, o tară cu care noi ne aflam în război. Trădarea a existat din momentul ce arestarea lui Antonescu s'a săvârsit cu scopul de a preda tara inamicului. Arestarea lui Antonescu nu constituie decât un episod în ansamblul politicei de vânzare a României Sovietelor.

INDEPENDENTA ROMÂNIEI PUTEA FI SALVATĂ

— Suntem într'o anumită măsură surprinsi de această declaratie. Imaginea ce-a retinut-o poporul românesc despre evenimentele dela 23 August este că mai întâiu s'a produs ofensiva sovietică din Moldova si apoi, sub impresia ruperii frontului si a dezastrului iminent, s'a procedat la arestarea lui Antonescu si denuntarea aliantei cu Germania. A existat o întelegere prealabilă între conspiratori si guvernul sovietic?

— Documentele ce le detinem astăzi nu mai lasă niciun dubiu. Firele complotului pregătit de Niculescu-Buzesti si ceilalti lideri titulescieni dela Externe, duceau în Rusia. Ordinea reală a întâmplărilor dela 23 August este aceasta:

actul întâiu, desorganizarea frontului din Moldova, pentru a înlesni succesul ofensivei sovietice.

actul doi, ofensiva sovietică

actul trei, sabotarea măsurilor de apărare, ordine de încetare a luptei si de părăsire precipitată a pozitiilor. Organizarea debandadei.

actul patru, arestarea lui Antonescu la Palat si ruperea aliantei cu Germania.

Prin urmare, în colaborare cu comandamentul militar sovietic s'au creat mai întâiu conditiile de panică si desperare, care să justifice fraternizarea conspiratorilor cu bolsevicii. In realitate, situatia militară a României nu era desperată. Fortele româno-germane erau suficient de puternice ca să blocheze ofensiva sovietică. In cazul cel mai rău, ar fi trebuit să părăsim Moldova. Dar pe linia Focsani-Galati s'ar si putut rezista indefinit, sprijiniti pe Carpati si pe Dunăre. Ca să pierdem restul tării, decizia ar fi trebuit să cadă în altă parte. Faimoasa lozincă din trecutul războiu "Pe-aici nu se trece" se putea aplica acum împotriva cutropitorului din răsărit.

— Nu era totusi inutilă această rezistentă prelungită? România si întreaga Europă răsăriteană a fost adjudecată ca pradă de războiu lui Stalin încă dela Conferinta dela Teheran. Finalul nu ar fi fost acelasi?

— Considerând în mare aranjamentele Occidentalilor cu Sovietele asa par lucrurile. Dar aranjamentele lor, a celor "trei mari", n'aveau la vremea aceea decât o valoare pur teoretică. In definitiv, ei ce făceau la Teheran? Vindeau pielea ursului din pădure. Nu era deajuns ca Roosevelt să spună lui Stalin: "Iti fac cadou Europa răsăriteană". Mai trebuia ca si Stalin să poată pune mâna pe această parte a Europei. Nu trebue să uităm că, în ultima fază a războiului, Rusia Sovietică era epuizată si făcea eforturi desperate ca să ajungă înaintea Americanilor la Berlin. In această fază, România avea toate sansele să-i smulgă Rusiei un aranjament convenabil, rezistând cu arma în mână. Prin lovitura dela 23 August, s'a precipitat o situatie care nu se maturizase. S'a oferit lui Stalin oportunitatea, nesperată probabil nici de el, ca să realizeze sută la sută împărteala dela Teheran. Maresalul Rundstedt afirmă că schimbarea de front a României a însemnat pentru Germania o lovitură mult mai teribilă decât încercuirea dela Stalingrad. Această colosală carte a războiului, care se chema România, pozitia—cheie a Europei Centrale si Balcanice, cum au negociat-o autorii actului dela 23 August?

— In presa din exil s'a pomenit mereu cazul Finlandei, tară care fiind pusă într'o situatie analoagă României, a reusit să se salveze. Este exact acest lucru?

— E perfect adevărat. Oricine se poate informa din Memoriile Maresalului Mannerheim. Finlanda, la fel ca România, a fost vândută la Teheran Sovietelor. Dar când sosise momentul să-si pună în aplicare planul de aservire al acestei tări, Sovietele s'au izbit de rezistenta înversunată a poporului finlandez. Cum au reactionat Finlandezii în fata amenintării de-a fi stersi depe harta lumii ca natiune independentă? Au ales presedinte al Republicii tocmai pe acela care condusese până atunci războiul contra Sovietelor: Maresalul Mannerheim. Sub comanda acestuia s'au luptat pe viată si pe moarte, rezistând asalturilor furioase a numeroase divizii sovietice de elită si acceptând până în ultimul moment si asistenta militară germană. Rezultatul: Finlanda îsi salvează independenta natională. In fata îndârjirii cu care Finlandezii îsi apărau pământul patriei, bolsevicii au fost obligati să-si reducă pretentiile la o limită acceptabilă din punct de vedere al intereselor nationale finlandeze. Sovietele erau grăbite să ajungă la Berlin si, pentru buna pregătire a ofensivei contra armatei germane, nu se puteau lipsi de diviziile de elită angajate pe frontul finlandez.

Dar nu numai Finlanda, ci si Turcia s'a salvat în aceleasi conditii. Si ea a fost trecută la Teheran pe tabloul victimelor destinate a fi sacrificate Molohului sovietic. Una din problemele care chinuia pe consilierii lui Roosevelt la Conferintă, era cum să fie împinsă Turcia în războiu? Pentrucă, odată intrată în războiu, ar fi fost "eliberată" după maniera polonezâ. Dar oamenii politici turci erau de altă categorie decât românii. Ei si-au dat seama că sunt împinsi în nenorocire. Au intrat în războiu la spartul târgului, când dispăruse pericolul ca Sovietele să se poată instala la Constantinopole.

— Dar dacă continuând războiul cu Rusia, nu s'ar fi putut evita dezastrul final, poporul român n'ar fi avut mai mult de pătimit? O tară ocupată bucată cu bucată n'ar fi suferit devastări si mai cumplite?

— Când este vorba de a salva independenta tării, asemenea calcule n'au nicio căutare. In trecutul războiu, demnitarii tării cu Regele în frunte s'au retras în Moldova, impunând tării sacrificii teribile. Ei n'au încheiat armistitiu — nu capitulare — decât după ce Moldova a fost încercuită din toate părtile de armatele austro-germane si rezistenta nu mai avea niciun sens. Rămâne întreagă vinovătia acelora cari au preferat o capitulare rusinoasă unei încercări eroice de a forta cursul istoriei. Dar să examinăm si această chestiune. A avut mai mult de suferit Ungaria, care a rămas până la sfârsitul războiului câmp de bătălie decât România? In cursul celor opt luni de războiu, fără îndoială. Dar după aceea? E un lucru îndeobste cunoscut si remarcat de toti vizitatorii straini, că regimul comunist niciodată n'a fost aplicat în Ungaria cu duritatea celui existent în România. Chiar după revolutia din 1956, atmosfera politică e mai respirabilă în Ungaria decât în România. La noi numai în perioada stalinistă au căzut victimă teroarei comuniste cel putin 750.000 de români. Toată elita tării a fost masacrată. Ce putea să ni se întâmple mai rău? Să fi fost printre victime si Dl Visoianu?

Presupunând acum că n'am fi isbutit să ne salvăm independenta tării, în afară de faptul că ne-am fi păstrat onoarea natională — ceeace nu-i lucru putin — ne-am fi ales totusi cu un câstig substantial: o retragere ordonată spre vest ar fi permis la sute de mii de români să se găsească astăzi în lumea liberă. Alta ar fi fost strălucirea românească peste hotare, alte posibilitătile de afirmare ale exilului, dacă un Petrovici, un M. Manoilescu, Blaga, Crainic, Ionel Teodoreanu, Brăileanu si sute de alti fruntasi ai culturii românesti, s'ar fi găsit printre noi. Precipitând ocuparea tării de bolsevici, conspiratia dela 23 August a condamnat la moarte toată floarea intelectualitătii române, opera unui secol de viata românească liberă. Fiindcă e vorba de onoarea unei natiuni, Maresalul Montgomery, în memoriile lui recent apărute, califică ruperea Italiei de Germania în trecutul războiu, "ca una din cele mai mari trădări ale istoriei". Cu atât mai mult se potriveste acest calificativ actului dela 23 August, deoarece consecintele lui au afectat soartea întregei Europe răsăritene.

TRANSPLANTAREA CONSPIRATIEI IN OCCIDENT.

— Domnule Comandant, autorii actului dela 23 August s'au refugiat în Occident, unde se bucură de protectia politică a Americanilor. Ei astăzi se manifestă ca dusmani înversunati ai Rusiei Sovietice si afirmă că au actionat după indicatiile Aliatilor occidentali. Avem pe deoparte pozitia lor pro-occidentală, avem de altă parte conspiratia ce-au urzit-o cu comunistii, pentru a da drumul armatelor rosii în tară. Cum merg împreună cele două pozitii?

— Să presupunem că Dnii Visoianu, Cretianu, Buzesti, Mănuilă ar fi lucrat pentru aducerea bolsevicilor în tară după indicatiile Englezilor si Americanilor. Faptul nu este mai putin reprobabil din punct de vedere românesc. Nu-i absolvă de vinovătia lor. Un om politic, un diplomat, îsi trădează tara din momentul ce execută consemnele unei puteri streine. Un om aflat într'un post de înaltă răspundere în stat, trebue să tină seama, fără îndoială, de atitudinea marilor puteri, amice sau rivale, dar când ia hotăriri cari angajează destinul tării, uită si de Englezi si de Americani si de Nemti si de Rusi si îsi face socotelile lui proprii, raportate exclusiv la interesele poporului său. Dacă Americanii si Englezii presau la Cairo, ceând trecerea României de partea Rusiei Sovietice, emisarii români aveau alte interese de apărat. Ei reprezentau România. Dacă din discutiile avute ar fi constatat că Englezii si Americanii nu oferă nicio garantie pozitivă României, ei ar fi trebuit să fie primii cari să dea alarma la Bucuresti, ceând opozitiei să nu întreprindă nimic contra lui Antonescu.

Este o eroare însă că se crează că promptitudinea cu care acest grup s'a pus la dispozitia comunistilor, n'a fost decât un simplu reflex al servilismului lui pro-occidental. Reamintesc faptul că acest grup reprezenta linia de politică externă titulesciană, înfeudată comunismului mondial. Ei întotdeauna au sustinut, ca si maestrul lor, o politică de apropiere de Rusia. Când li s'a oferit ocazia să pună în aplicare această politică, ei actionau în conformitate cu convingerile lor intime.

Dar mai trebue precizat ceva: între atitudinea lor pro-sovietică dinaintea si din cursul războiului si atitudinea lor pro-occidentală de astăzi, contradictia nu e atât de categorică pe cât se pare. Când ei fac caz de relatiile lor cu Occidentul, noi îi întrebăm despre care Occident este vorba? Occidentul care a predat o sută de milioane de oameni sclaviei sovietice? Occidentul care dela încheierea războiului si până astăzi nu face decât să înstrăineze bucată cu bucată teritoriul lumii libere?

Comandantul

Occidentul care a primit în Organizatia Natiunilor Unite pe asasinii a milioane de oameni? Ei bine, această specie de Occidentali cari numai simulează că apără interesele lumii libere si în realitate promovează din răsputeri expansiunea comunismului în lume, nu ne mirăm să arate cea mai mare afectiune acelor refugiati de dincolo de cortina de fier cari odinioară au colaborat cu comunistii la aservirea propriei lor patrii. Dacă Dnii Visoianu, Cretianu si Mănuilă se bucură de încrederea acestui Occident, aceasta nu înseamnă că sunt pro-occidentali, pentrucă acest Occident nu este în realitate decât aripa apuseană a comunismului mondial.

— Vă rog să ne lămuriti mai bine această chestiune.

— Comunismul mondial lucrează cu două aripi: aripa orientală, bolsevismul, încorporat în statul so-

vietic si aripa occidentală. Aceasta din urmă este mult mai periculoasă, deoarece lucrează ocult, este insesizabilă si influenta ei se exercită direct în sferele de conducere ale lumii libere. Aripa occidentală a comunismului mondial este responsabilă de acordurile dezastruoase dela Teheran si Yalta. Meritul lui Stalin a fost relativ redus. I-a fost usor să smulgă dela Roosevelt tot ce-a voit să obtină, deoarece conventia s'a încheiat asa zicând în familie, între cele două grupe de conspiratori.

Numai aceste forte puteau fi si protectorii ocultí ai lui Visoianu, Niculescu-Buzesti, Cretianu, Mănuilă si altii ejusdem farinae, deoarece un Occident constient de primejdia bolsevică, nu s'ar fi adresat tocmai celor mai detestate elemente din poporul românesc, că să închege un front de luptă contra comunismului. Predilectia arătată de Occidentali fostilor colaborationisti rosii, arată clar că acei cari îi sustin nu pot fi decât fortele oculte ale comunismului mondial, acele forte cari au dictat politica lumii la Teheran si Yalta. Conspiratia dela 23 August, după ce si-a îndeplinit "misiunea" în tară, a fost tarnsplantată în Occident, unde sa află în continuare de "serviciu".

ROLUL COMITETULUI NATIONAL.

— Dar dece aveau nevoie aceste forte de prezenta lui Visoianu, Cretianu, Niculescu-Buzesti în Occident?

— Pentru a bloca politica exilului. Era de asteptat ca refugiatii să provoace o mare agitatie în lumea liberă. Manifestările lor, propaganda lor, actiunea lor unitară si coordonată, ar fi avut urmări neplăcute pentru acei cari au operat la Teheran si Yalta. Opinia publică engleză si americană, cunoscând adevărul, s'ar fi alarmat, punând în primejdie existenta politică a acestor forte. Vă imaginati că fenomenul s'ar fi putut repeta în toate emigratiile răsăritene. Apoi, această agitatie ar fi cuprins milioane de oameni din Statele Unite, de origine est-europeană, creind în această tară un tumult politic si o atmosferă favorabilă unei interventii energice în favoarea popoarelor oprimate.

Această primejdie trebuia îndepărtată. Atunci aripa occidentală a subversiunii comuniste a intrat din nou în actiune, a cules din toate tările răsăritene toate elementele compromise cu comunistii, le-au adus în Occident, le-au finantat, le-au creat situatii politice, recunoscându-le exclusiv lor dreptul de a reprezenta în lumea liberă interesele popoarelor oprimate. Cu ajutorul asa ziselor comitete nationale, fortele dela Yalta dozează după bunul lor plac agitatia refugiatilor politici.

— Ce rol joacă Comitetul National în cadrul exilului?

— Diametral opus numelui ce-l poartă. Denumirea lui exactă ar trebui să fie "Comitet Antinational". Rolul lui este:

1) de a sabota orice încercare serioasă de unificare a exilului. Însăsi asezarea lui Visoianu în fruntea acestui Comitet e făcută cu acest scop. Cu Visoianu în frunte, toti fug de Comitet, afară de acei cari sunt plătiti de el.

2) de a cultiva iluzia în tară si în exil că se ocupă cineva de soartea nefericitului popor român.

3) de a împiedeca pe refugiati ca prin actiuni anti-coexistentialiste să turbure relatiile dintre Est si Vest.

4) de a nu instiga pe Românii din America la o actiune mai energică în favoarea patriei lor de origine.

Comitetul National este o unealtă docilă în mâna fortelor coexistentialiste, care îl manevrează după necesitătile tactice ale politicei duse de aceste forte.

Politică coexistentialistă ese idenic cu bolsevizarea în rate a lumii. Acelasi lucru se întâmplă cu celelalte comitete nationale.

— Bine Domnule Comandant, dar nu întelegem un lucru. Presa Comitetului National arborează o atitudine anticomunistă clară, mergând până la violente de limbaj. Discursurile Dlui Visoianu si ale celorlalti lideri ai Comitetului National sunt pe aceeasi linie. Impresia generală care se degajează din activitatea Comitetului National este că luptă cu aceeasi înversunare pentru eliberarea tării ca si celelalte grupe din exil. Cum se explică această contradictie?

— Nu-i nicio contradictie. Una este a scrie si alta este a actiona. Dacă Comietul National n'ar avea nici măcar libertatea de a scrie contra comunismului, cum si-ar mai putea îndeplini misiunea pentru care a fost creat? Adică, aceea de a nu face nimic efectiv pentru cauza eliberării?

Mi-aduc aminte că pela începutul lui 1947, regretatul Emil Bulbuc l-a întrebat pe Profesorul Augustin Popa, care se afla pe atunci la Roma, cum vede el eliberarea României. Acesta i-a răspuns flegmatic: "Americanii vor jugula diplomatic pe Rusi, obligându-i să se retragă din România". Deatunci au trecut 12 ani si actiunea de jugulare diplomatică a Americanilor nu si-a produs efectul. Dimpotrivă, lucrurile merg din rău în mai rău. In loc de a ne apropria de momentul eliberării, se apropie momentul când România va fi înghitită de Uniunea Sovietică. Cum îsi mai justifică Comitetul National existenta? Nimeni nu i-a dat delegatie nici din tară si nici din exil ca să reprezinte România. Dacă totusi si-a asumat această responsabilitate, ca un drept dela sine înteles, ar fi trebuit sa dea până acum o cât de sumară socoteală de activitatea lui.

— Cum crediti că ar fi trebuit să reactioneze Comitetul National, în ipoteza că n'ar fi înfeudat fortelor coexistentialiste?

— Un Comitet National liber pe miscările lui, neaservit niciunei forte, neangajat decât fată de natiune, în fata lantului de crime din România, ar fi trebuit să provoace o explicatie publică, cu orice risc pentru persoanele ce îl compun. După atitudinea de totală încredere în Aliati, ar fi trebuit să urmeze o atitudine de revoltă contra inertiei occidentale. Comitetul National n'a putut împiedeca nici asasinarea lui Maniu si Brătianu, nici masacrarea întregei elite nationale si nici primirea bandei de ucigasi din România în Organizatia Natiunilor Unite. Aceste întâmplări trebuia să dea de gândit. Această lipsă de reactiune a Occidentului trebuia să îi alarmeze. Nu cumva cercurile care îi protejează sunt aceleasi cari ocrotesc si pe criminalii din România? In România sunt uciși sute de mii de oameni, iar Dl Visoianu îsi încasează imperturbabil mia de dolari pe lună. Politica dela 23 August ne-a costat independenta natională. Politica Comitetului National ne înfundă în mlastina desnădejdii cu fiecare zi ce trece si ne pregăteste extinctiunea fizică a poporului nostru. N'a sosit momentul să se încheie acest joc sinistru cu sperantele natiunii?

Un Comitet National care s'ar fi simtit responsabil fată de natiune ar fi dat cu piciorul organizatiei "Free Europe", le-ar fi asvârlit dolarii în fată, dându-si seama de rolul odios ce trebue să îl joace, si ar fi convocat o Conferintă Natională, în care ar fi denuntat manevrele cercurilor coexistentialiste din America. Dl Visoianu stie perfect de bine dece nu se poate produce interventia americană în România de "jugulare diplomatică a Sovietelor". Nu pentrucă Americanii n'ar fi documentati asupra comunismului si ar fi nevoie să vină niste amărâti de pribegi ca să-i lumineze. In biblioteca Departamentului de Stat, există studii strălucite asupra comunismului. Ci pentrucă retelele subversive comuniste paralizează initiativa guvernelor occidentale, dupăcum diversele comitete nationale sunt create cu scopul de a paraliza elanul de luptă al refugiatilor. Dnii Visoianu, Cretianu, Mănuilă stiu că tara noastră este condamnată la o robie perpetuă tocmai de acei cari ar fi trebuit să o salveze, iar ei sunt ocrotiti si plătiti nu de dragul tării noastre, ci pentru a juca în exil farsa eliberării.

Dl Fărcăsanu, în apelul său din August 1958, adresat membrilor Ligii, face aceeasi remarcă: Sub vălul parodiei adunării natiunilor captive, spune Dl Fărcăsanu, conduse din umbră de agentii coexistentei, se ascunde tendita de a înmormânta cauza Europei de Est.

— Dle Comandant, dar între cei cari au participat la pregătirea actului dela 23 August apar si nume consacrate ale politicei românesti: Maniu, Brătianu, Titel Petrescu. Au apartinut si ei conspiratiei?

— Au participat la conspiratie, fără a apartine nucleului conspirativ propriu zis. Au jucat roi de figuranti în toată această afacere. Au fost piese secundare, manevrate de Niculescu-Buzesti si Visoianu. Ei au dat girul politic unei întreprinderi ale cărei consecinte finale probabil că nici nu si le-au imaginat. Au constituit elementul de decor al conspiratiei si au căzut victima lipsei lor de viziune politică.

Dealtminteri si Comitetul National are o structură analoagă. Alături de oamenii de încredere ai agentiilor coexistentialiste, există grupul celorlalti cari n'au decât o vagă întelegere a situatiei. Acestora, cum remarcă si Dl Fărcăsanu, nu li se poate tăgădui pornirile de sincer patriotism, dar combinatia politică în care au intrat le taie orice posibilitate de valorizare a acestor sentimente

FREE EUROPE

— Pentruce a fost creată organizatia Free Europe?

— Free Europe este organizatia cu care operează în sânul refugiatilor de toate nationalitătile agentiile coexistentialiste din America. Ea n'a fost creată pentru a combate comunismul, ci pentru a capta si face inofensive accentele de revoltă ale popoarelor robite. Free Europe face ceva care pare a fi anticomunism, dar, în realitate, toată actiunea si propaganda acestei institutii se scurge pe căi infructuoase. E o amăgire. Strategic nu înseamnă nimic. Nu produce decât confuzie si deceptie. Anticomunismul refugiatilor, trecut prin canalele lui Free Europe, e amestecat cu tot soiul de ingrediente, încât până la urmă la o culoare imprecisă. E de toate si nimic.

Dealtminteri însăsi existenta lui Free Europe este un non-sens din perspectiva popoarelor captive. Departamentul de Stat sau organizatiile particulare americane pot pune la dispozitia refugiatilor — în măsura în care aceasta convine politicei americane — mijloacele materiale si tehnice pentruca acestia să-si facă propria lor propagandă, dar nu se pot substitui lor. E un abuz ca o organizatie americană să conducă actiuni politice si propagandistice în numele popoarelor de dincolo de cortina de fier. E o interferentă în afacerile interne ale exilului. Cu "Vocea Americii", situatia este alta. Toată lumea stie că reprezintă punctul de vedere oficial american chiar când emite într'o limbă răsăriteană. Dar când emite "Free Europe", sclavii de dincolo de cortina de fier cred că vorbesc propriilor lor conationali. Se produce o gravă confuzie de atributii, care deserveste cauza popoarelor robite si degradează exilul.

— După ce criteriu îsi selectează Free Europe colaboratorii?

— Free Europe desfăsoară două activităti distincte una cu carater politic, recunoaste si finantează asa zisele Comitete Nationale, alta cu caracter propagandistic, întretine o retea de posturi de emisiune pentru tările din răsărit si scoate sau ajută la scoaterea unor publicatii. In ce priveste personalul întrebuintat la diversele emisiuni, se acordă o vădită preferintă elementelor de stânga, chestiune care este cu atât mai curioasă cu cât Statele Unite nu sunt o tară comunistă si nici măcar socialistă. A fi colaborat într'o formă oarecare cu comunistii, este o carte excelentă de recomandatie la Free Europe. Nu de multă vreme, în locul evreului Noel Bernard a fost numit în sfârsit un român la conducerea sectiei românesti dela Free Europe — Munchen, Dl Ghită Ionescu. Toată lumea se întreabă ce merite extraordinare a acumulat la activul cauzei românesti Dl Ghită Ionescu, ca să fie onorat de Directiunea Free Europe cu acest post de înaltă răspundere? Misterul s'a lămurit când am aflat că Dl Ghită Ionescu încă dinainte de războiu întretinea excelente raporturi cu cercurile comuniste din tară, iar în cursul războiului a făcut parte din grupul acelora cari conspirau la dărâmarea lui Antonescu. O dublă garantie pentru a lua locul Dlui Noel Bernard

— Dar la recunoasterea Comitetelor Nationale, ce criteriu foloseste Free Europe?

— Acelasi criteriu. Cu exceptia comitetelor baltice, ele sunt formate precumpănitor din acei oameni politici din diversele tări răsăritene, cari au colaborat cu comunistii la aservirea propriei lor patrii. Comitetul National Român este o formatie dictatorială, alcătuită din fostii colaborationisti rosii, si impusă refugiatilor de Free Europe.

— Dl Visoianu pretinde că detine functiunea dela Rege.

— Este inexact. Situatia si-o datorează exclusiv "meritelor" sale proprii. Dacă Dl Visoianu n'ar fi Dl Visoianu, cu trecutul lui pro-sovietic, investitura Regelui nu i-ar fi ajutat la nimic. Putem face demonstratia luând cazul Comitetului National Bulgar. Acest Comitet nu se bucură de aprobarea Regelui Simeon si totusi este recunoscut de Free Europe. Dece în acest caz nu s'a cerut avizul Regelui? Pentrucă Dimitroff, seful acestui Comitet, a colaborat cu comunistii în perioada 1944-1948 si acest certificat îl dispensează de aprobarea Regelui Simcon. Ar fi mai aproape de adevăr dacă ar declara Dl Visoianu că Regele Mihai nu este decât agentul său de executie

— Comitetul Român dela Washington nu reprezintă totusi o valoare natională prin faptul că este unica entitate politică din exil recunoscută de Americani?

— Se face o gravă confuzie când se afirmă că Comitetul National este recunoscut de Americani. Free Europe, organizatia care a recunoscut si finantează Comitetul National, n'are nicio calitate oficială. E o institutie particulară. Departamentul de Stat n'a recunoscut aceste Comitete si n'a contractat

nicio obligatie politică fată de ele. Dacă Departamentul de Stat ar fi acordat statut oficial acestor comitete, implicit s'ar fi alterat relatiile cu Rusia Sovietică si s'ar fi ajuns, probabil, la ruperea lor.

Free Europe constitue o anomalie în istoria analelor diplomatice ale lumii. O institutie privată, fără nicio acoperire politică din partea statului pe teritoriul căruia s'a format, îsi permite să facă acte de politică internatională — în fond fără valoare - recunoscând existenta unor comitete formate din refugiati. Fără îndoială, cercurile coexistentialiste din America trag beneficii substantiale din activitatea desfăsurată de Free Europe, deoarece, prin mijlocirea ei, reusesc să mentină grupele de refugiati de dincolo de cortină într'o stare de semiconstientă, dar natiunile pe care aceste comitete pretind că le reprezintă au totul de pierdut din perpetuarea acestei confuzii Nefericitele popoare din răsărit sunt lipsite de orice protectie internatională. Niciun stat din Occident nu se ocupă de soartea lor.

Free Europe nu poate să transmită comitetelor nationale ceeace ea însăsi nu posedă: o recunoastere oficială. Niste cetăteni americani particulari, constituiti într'o asociatie, nu pot vorbi în numele Statelor Unite si nu pot oferi garantii politice solicitantilor.

SABOTAREA GENERALUI RĂDESCU.

— D-le Comandant, cum se explică faptul că primul presedinte al Comitetului National a fost Generalul Rădescu si nu Dl Visoianu?

— Numirea Generalului Rădescu nu putea fi evitată. Fusese prim-ministru în tară si se bucura de un mare prestigiu în străinătate, în urma dârzei lui împotriviri planurilor sovietice de acaparare totală a statului român. Nici Dl Visoianu si nici altul dintre tovarăsii lui nu-i puteau trece înainte.

— Cum a fost primit Generalul Rădescu în Occident?

— Fuga Generalului Rădescu crea o gravă problemă acelor cercuri românesti si streine cari nu doreau să se constituiască în exil o puternică formatie politică, axată pe ideea eliberării. Generalul avea toate sansele să transforme exilul într'un instrument efectiv de luptă si această perspectivă încurca planurile acestor forte. Neputând fi atacat frontal, conspiratorii s'au hotărât să-l anuleze politic printr'o miscare de învăluire. Mai întâiu i-au trimis o multime de iscoade, cari s'au infiltrat în "Liga Românilor Liberi" si cu ajutorul acestora îi supravegheau toate miscările. La sfatul interesat al acelorasi binevoitori, Generalul Rădescu si-a dat consimtământul ca în statutul Ligii să se introducă paragraful "exclusivelor", măsură care a avut ca efect izolarea lui de masa exilului. I s'a spus că numai cu această coafură antifascistă, Liga se poate impune în Statele Unite. Insfârsit, dupăce pe această cale, l-au despuiat de fortă, a fost numit presedintele unui comitet cu care nu putea să lucreze. Când si-a dat seama că anume este pus în conditii ca să nu-si poată exercita mandatul, fiind flancat de oameni cari îl sabotau la fiecare pas, era prea târziu. Isi tăiase toate puntile în urma lui. Exasperat de atâta ticălosie, a luat din nou lupta, dar s'a izbit pretutindeni de neîncredere si scepticism. Părăsise pe acei cari puteau să îl ajute si se predase inamicilor. Restul activitătii lui politice în exil n'a fost decât o lungă agonie politică în plasele întinse de Comitetul National. O nouă conspiratie se tesuse si cu aceleasi persoane: Regele, Cretianu, Visoianu si ceilalti. Tragedia lui Antonescu s'a repetat în exil.

După moartea Generalului Rădescu, terenul a rămas liber pentru ridicarea în frutea Comitetului a omului de încredere al fortelor coexistentialiste, Constantin Visoianu.

FALSA OPOZITIE

— Au mai existat si alte încercări de regrupare ale exilului. Dece n'au izbutit nici acestea?

— Pentru simplul motiv că acei cari patronau aceste miscări nu erau sinceri în atitudinea lor. După moartea Generalului Rădescu se ridicase ca un astru de mărimea întâiu în lumea refugiatilor, Grigore Gafencu. A fost un al doilea moment exceptional de favorabil, ca să se realizeze unificarea fortelor din exil. Din toate părtile a fost solicitat, inclusiv de noi, să ia pozitie în fruntea unei actiuni de refacere a exilului, lichidând batjocura care se chema Comitet National. Amintirile noastre despre activitatea diplomatică si politică a lui Grigore Gafencu nu erau dintre cele mai bune, după cum nici Generalul Rădescu nu fusese prieten al miscării, dar, în împrejurările în care ne găseam, am lăsat aceste amintiri pe seama istoriei si ne-am călăuzit exclusiv după interesele prezente ale natiunii. Dar toată această largă întelegere cu care a fost înconjurat Grigore Gafencu în ultimii ani ai vietii lui, n'a servit la nimic. Grigore Gafencu nu si-a înteles chemarea. În principiu era de acord cu propunerile cari îl asaltau din toate părtile, dar, când trebuia să păsească pe terenul actiunii, bătea în retragere, amânând luarea unei hotărâri definitive. Mai târziu s'a aflat care este cauza acestei permanente sovăiri. Grigore Gafencu colabora la Free Europe. Organizatia care patrona Comitetul National nu-i putea tolera activitatea lui politică. Oridecâteori se avânta să ia o hotărâre sprijinitorii Comitetului Naional îl chemau la ordine. În această situatie, el a făcut mai degrabă servicii Comitetului National decât opozitiei. Incuraja anumite sperante si apoi le lăsa să moară; întercepta curentele opozitioniste împiedecându-le să ajungă la maturitate. Grigorea Gafencu a îndeplinit în exil functiunea de paratrăsnet al Comitetului National.

— Dar dece s'a rupt colaborarea dintre miscare si Principele Nicolae?

— Actiunea Principelui Nicolae, paralel cu acea a Generalului Rădescu, ar fi putut aduce o contributie decisivă la clarificarea pozitiilor politice din exil, dacă Principele s'ar fi mentinut cu fermitate pe linia pe care s'a fixat la început. Miscărea legionară i-a oferit concursul neprecupetit. Dar o altă interventie ocultă a spulberat si aceste sperante. În loc de a se consacra luptei contra comunismului si a aliatilor lui din exil, ne-am trezit că Principele face un viraj brusc si îsi îndreaptă toată puterea atacului său asupra miscării legionare. Mult mai târziu ne-am dat seama de cauza acestei agresiuni neprovocate. Dupăcum am aflat, Principele Nicolae este un vechiu adept al masoneriei.

— În ce măsură apartenenta cuiva la masonerie alterează conduita politică a unui om?

— Lăsăm deoparte chestiunea filosofiei masonice si să ne mărginim exclusiv la problema care agită astăzi întreaga lume: comunismul si mijloacele de a-l combate. Se stie că masoneria este o organizatie ierarhică si că adevăratii ei sefi nu se cunosc. E suficient acum ca în acest edificiu suprapus si organizat pe baze dictatoriale, să se infiltreze la unul din eseloanele superioare un om de încredere al Moscovei, pentruca toate lojile în subordine să execute consemnele comunismului mondial. Dacă agentii comunisti au reusit să se infiltreze în cabinetul Presedintelui Roosevelt si să fure secretele atomice ale Americei, cu atât mai usor le este să se fofileze în cadrele înalte ale masoneriei. Brusca schimbare de atitudine a Principelui Nicolae nu poate avea altă explicatie decât că a fost chemat la ordine de superiorii lui, cerându-i să lucreze la desagregarea miscării. Această actiune nu poate servi decât intereselor comuniste. Paradoxul este că nu i-a servit nici chiar Principelui. Evident, în judecata Principelui, când reactionezi si nu accepti acest gen de colaborare putin leal si am îndrăzni să zicem, putin princiar, atunci esti rigid si lipsit de "autentic" spirit de colaborare.

Actiunea Principelui Nicolae, desi aparent nu avea nimic comun cu Comitetul National, în realitate a servit la consolidarea acestuia, deoarece a divizat si a provocat lupte interne între acele forte cari erau destinate să lucreze împreună pentru a împiedeca perpetuarea imposturei.

ACTIVITĂTILE CULTURALE

— In ultimii ani s'a manifestat în anumite cercuri din exil, tendinta de a se substitui activitatea politică a exilului cu activităti de ordin cultural. Reprezentantii acestui curent sustin că din punct de vedere politic exilul a dat faliment. S'a sfărâmat în atâtea grupuri si grupulete, încât nu mai e capabil să-si îndeplinească chemarea. Trebue găsită o altă formulă de regrupare a exilului, în afară de politic, si aceasta ar fi unificarea lui pe baze culturale. Să abandonăm politicul care nu ne-a cauzat decât deceptii — proclamă adeptii acestei teorii — si să ne concentrăm pe terenul culturii, unde întelegerea este mai usoară, fiind vorba de o creatie mai senină. Prin cultură apoi, nu numai că ne refacem unitatea, dar arătăm atreinilor ce suntem si ce putem, trezind simpatie si interes pentru tara martirizată. Ce părere aveti de această initiativă?

- Teza e seducătoare pentru acei care se lasă încântati de aparente. Iată în ce constă eroarea de conceptie a acestei directii. Exilul a luat nastere dintr'un fapt politic: ocuparea tării noastre de bolsevici. Fără de această ocupatie, n'ar exista rândurile de fugari din Occident. Ei sunt fugari politici. N'au venit în Occident ca emigranti sau aventurieri care îsi caută norocul în lume. Ei au trecut hotarele României pentrucă nu mai puteau suporta regimul comunist. Telul lor si toată străduania lor din exil este recuperarea patrimoniului national. Functiunea exilului, prin originea si componenta lui, este deci strict politică si el nu există decât atâta vreme cât îsi păstrează acest caracter. Dacă mâine tara s'ar elibera, exilul actual îsi pierde ratiunea de existentă. Sau dacă toti pribegii s'ar ocupa numai de cultură, de afaceri, sau de nevoile lor particulare, exilul s'ar desfiinta din lipsa de elemente care să-l reprezinte.

Presupunând acum că functiunea politică a exilului este clar întelească, să vedem acum ce mijloace stau la dispozitia refugiatului pentru a-si elibera tara. Atingerea acestui obiectiv presupune concentrări si manevrări de forte contra cutropitorului. Bolsevicii nu stau în România pentrucă au dreptul să stea, sau pentrucă sunt mai culti decât noi, ci pentrucă s'au instalat cu forta. Pentru a-i alunga, e necesar să fie mobilizată o altă fortă, superioară lor, care să-i silească diplomatic, prin războiu sau revolutie la părăsirea teritoriului national. Toate încercările exilatilor de a determina Occidentul să păsească împotriva agresorului, toată această frământare de a modifica actuala stare de lucruri din România, se chiamă tot politică. Nu se cheamă cultură. Exilatii pot uimi lumea cu versurile lor, cu tablourile ce le zugrăvesc, cu cărtile ce le scriu, cortina de fier nu se va urni cu un centimetru spre răsărit.

— Dar creatia culturală nu poate ajuta acestei lupte?

— Netăgăduit. O poezie incendiară, cum sunt ale lui Cotrus, o nuvelă sau un roman cari evocă peisagiul spiritual al tării, si orice operă în genere, care ridică prestigiul numelui de român peste hotare, îndârjesc spiritele, creează un climat de luptă, pentrucă ridică constiinta valorilor românesti în lume. Un spirit superior fierbe de ciudă când vede batjocura la care este supus poporul românesc. Cultura bolsevică este cultura cavernelor. Dar în toate aceste cazuri, fenomenul cultural participă la creatia istorică, devine un instrument pentru realizarea idealului national. Toate fortele natiunii, inclusiv cele culturale, sar într'ajutor pentru a salva însăsi baza de existentă a culturii, care este natiunea. Niciun om politic român n'a adus un mai mare omagiu cuturii decât Corneliu Codreanu. El a fixat creatia culturală pe primul plan al eforturilor unei natiuni, ridicând-o deasupra istoriei lui. Dar pentru a exista cultura, trebue în prealabil să existe natiunea care să producă această cultură. In actualele împrejurări, datoria intelectualilor români din exil este de a lupta cu mijloacele ce le sunt specifice la recucerirea libertătii nationale

Dar a pretinde ca toate activitătile exilului să fie subordonate culturalului, este o aberatie, căci înseamă a abandona unica pozitie ce ne poate scoate la liman, pozitia politică, care înseamnă mobilizarea fortelor natiunii si a altor forte cu interese analoage contra cutropitorului.

— Cine are interes să propage această idee?

— Comunistii. Asta vor si ei: ca exilul să nu se mai ocupe de nefericita situatie în care se găseste tara, să elimine politicul din preocupările lor, pentru a se consacra unor obiective "mai înalte" de ordin cultural. Cunoasteti propunerea ce i s'a făcut profesorului Găzdaru din Argentina, de către agentii comunisti. Guvernul comunist dela Bucuresti este dispus să colaboreze cu refugiatii pe plan cultural. Se urmăreste o deturnare a refugiatilor dela telul pentru care se găsesc ei în Occident: lupta de eliberare a tării. Un exil rupt de sensul existentei lui în lume, pierdut în nebulozităti de conceptie, nu poate incomoda pe comunisti. Acei cari sustin această teză veti vedea că sunt tocmai acei cari au lucrat până acum din toate puterile la destrămarea politică a exilului. După aceea vin tot ei ca, sub masca culturală, să-si facă propria lor politică, promovând interese cari nu pot fi decât acelea ale cutropitorilor neamului nostru.

Să fim bine întelesi. Eu nu mă ridic contra acelora cari lucrează în câmpul culturii. E tot atât de absurd să spui că, în actualele împrejurări, cultura nu mai interesează. Sunt două activităti bine distincte, cari au existat de când omenirea. Dar misiunea fundamentală a exilului nu este de a face cultură, ci de a elibera tara. Eforturile culturale ale refugiatilor trebuie să tindă în aceeasi directie. "Totul pentru Tară", cum am putea zice noi. In definitiv, dacă biruie comuniamul în lume, însăsi conditia de creatie a culturii, libertatea spiritului, este desfiintată. Nu se plâng intelectualii de hâtul de degradare în care a ajuns literatura si arta sub comunisti? In numele valorilor eterne pe cari le re-

prezintă ei ar trebui să fie cei mai implacabili dușmani ai comunismului, apărând pretutindeni în posturile cele mai înaintate ale luptei de eliberare.

INFILTRATIILE COMUNISTE

— In afară de actiunile realizate în exil de diversi intermediari în contul comunistilor, mai există si actiuni săvârsite direct de agentii lor. In ce stadiu se găsesc infiltratiile comuniste în exil?

— Ele s'au întins într'o măsură îngrijorătoare. Dar nu acesta este faptul cel mai grav ce trebue semnalat, ci unghiul din care operează acum. Înainte vreme comunistii se multumeau să supravegheze miscările exilului si să teasă fel de fel de intrigi pentru desbinarea refugiatilor. Astăzi comunistii urmăresc ceva mai mult: extirparea exilului. Uniunea Sovietică pregăteste terenul pentru anexiunea României. Dar, pentru a face acest ultim pas în directia aservirii tării noastre, e necesar ca, în prealabil, dosarul României să se închidă în Occident. Exilul împiedecă închiderea acestui dosar. Glasuri de protest mai slabe, mai tari, mai sincere, mai putin sincere, se aud în politica mondială, turburând constiinta guvernantilor din Occident, cari ar vrea si ei să se ajungă la o transactie cu comunistii, cedându-le cu titlul definitiv Europa răsăriteană. Iată dece constiinta politică a exilului trebue înăbusită. Dispozitivul de interventie al guvernului din tară s'a întărit considerabil în ultimul timp în străinătate si a primit consemnul să facă totul pentru a stinge si ultimele focare de agitatie anticomunistă din exil. Răpirile s'au operat în cadrul acestui program. Acolo unde prin coruptie, ademeniri sau amenintări exilul nu cedează, se recurge la violentă.

— Cari sunt mijloacele cele mai des întrebuintate de comunisti pentru a lichida miscarea de rezistentă din exil?

— Unul din cele mai frecvente mijloace si se pare din cele mai eficace, este santajul cu familiile refugiatilor. In schimbul unor anumite servicii, cum e, de pildă, eliberarea unui membru al familiei din închisoare sau chiar lăsarea lui peste frontieră, beneficiarii acestei măsuri îsi iau angajamentul să facă spionaj în favoarea guvernului din tară. Un caz bine cunoscut din această categorie este acela al fostului ministru Eugen Titeanu. Descoperit a fi jucat pe două tablouri, a preferat să moară coplesit de disperare decât să se întoarcă în tară. Din propria lui experientă stia că moartea este mai dulce decât traiul în România de astăzi. Titeanu avea un copil în tară si de dragul lui a consimtit să facă servicii comunistilor

Exilatii sunt apoi contactati de diversi binevoitori, care-i îndeamnă să se întoarcă în tară, unde situatia nu este asa de rea cum o descriu dusmanii Republicii Populare. Victimele se recrutează de obiceiu dintre oamenii cari au suferit deceptii în exil. Oboseala, bătrânetea, boala, lipsa de perspective, determină pe unii să se întoarcă într'o patrie care nu mai e a lor si în care vor duce o viată de sclav.

Dar cele mai periculoase si mai greu de detectat infiltratii comuniste sunt acelea cari se realizează sub masca unui proaspăt refugiat. La un moment dat, apare în exil un nou refugiat, care-si povesteste cu emotii odiseea fugii lui din tară. Asa s'a infiltrat în exil fostul legionar Mihail Stănescu. El a fost trimis să facă un sondaj adânc în masa exilatilor si în special între legionari. Abia după ce s'a întors în tară, s'a putut vedea cât rău a făcut. Rezultatele anchetei lui în exil s'au convertit în numeroase arestări operate printre legionari. Cel putin atâta să învete cei ce au avut de a face cu el, după această dezastruoasă experientă, că oricine mai vine astăzi din tară trebue socotit suspect si pus sub cea mai strasnică observatie.

— Există la Paris un grup de exilati cari scot o gazetă în frantuzeste "La Roumanie Indépendante" si cari propagă prin această foaie ideea "dialogului cu tara", adică necesitatea unei diminuări a tensiunii dintre exil si guvernul comunist din tară, prin contacte si discutii. Ce urmăreste acest grup care, după cum se constată, lucrează descoperit în serviciul comunistilor?

— Actiunea grupului "dialogul cu tara" e mai putin periculoasă pe planul exilului. Lumea este avizată si stie că acei cari scot această foaie sunt în slujba guvernului din tară. Prejudiciile ce le cauzează luptei de eliberare se resfrâng asupra relatiilor exilului cu streinătatea. Acest grup, publicând un ziar în frantuzeste, de tendintă cunoscută, vrea să acrediteze părerea, în cercurile în care pătrunde, că miscarea de rezistentă din exil ar fi evoluat în sensul unei apropieri de punctul de vedere al regimului din tară, că realizările comunistilor nu pot fi tăgăduite în anumite sectoare si că trebue reexaminate pozitiile existente, pentru a se ajunge la un compromis cu guvernul de ocupatie, atât pe plan international cât si între refugiati si acest guvern.

— Grupul dela "Roumanie Indépendante" mereu scoate în evidentă progresele industriale realizate în România sub comunisti. Care este opinia Dvoastră?

— R.P.R. este o vastă închisoare, în care este întemnitat întreg poporul românesc. Industriile cari s'au creat nu profită poporului nostru. Sunt locuri de muncă pentru cei osânditi. Înainte vreme osânditii tăiau sare, astăzi lucrează în colhozuri si întreprinderi. Fabricele sunt atelierele acestei vaste închisori, care poartă numele România. Oamenii nu poartă haine vărgate, dar regimul este acelasi. Paznicii închisorii se chiamă astăzi militia comunistă. Munca unui popor întreg este jefuită de o bandă de criminali. Toată societatea comunistă este bazată pe asasinat si jaf. Regimul comunist este crimă organizată în stat.

— Ne mai puteti semnala si alte actiuni cari să poarte o amprentă comunistă vizibilă?

— In genul "dialogului cu tara" nu mai există. Dar există alt soiu de uneltiri cari, aparent, n'au nimic deaface cu comunistii, dar în realitate tot dela ei emană. Ei sunt maestri în arta deversiunilor, prin care se acaparează atentia exilului, abătându-o dela obiectivul principal. Uitati-vă la cele ce s'au întâmplat de zece ani la Biserica Ortodoxă Română dela Paris. Dela 1948, de când a intrat în posesiunea refugiatilor, si până astăzi, nu s'a putut ajunge la o normalizare a situatiei. De zece ani colonia română din Franta este mobilizată pentru războiul dela Biserică. Cât timp si energie pierdută fără niciun rezultat tangibil. Abia s'a instalat un preot si o altă partidă se ridică contestându-i locul. Mereu se inventează ceva, se crează un nou curent, o nouă agitatie, încât bietii credinciosi, desgustati de spectacol, nu mai calcă pela Biserică. Să-mi fie permis să cred că o mână de români s'ar fi putut pune de acord în zece ani de desbateri si confruntări, dacă n'ar fi existat o fortă care să alimenteze necontenit neintelegerile.

— In ultimul timp s'au auzit glasuri în exil, cari reclamă o reexaminare a pozitiilor si o reluare a eforturilor de unificare, depăsindu-se barierele de grup politic. Cum priviti această propunere?

— Asemenea propuneri trebue privite cu toată rezerva. Exilul nu este desbinat pentrucă există în sânul lui mai multe grupări politice. Acesta e un fenomen normal. Exilul este desbinat pentrucă este subminat de subversiunea comunistă. Nu se pot opera concentrări de forte contra inamicului, deoarece există indivizi si grupări politice cari au evadat din sfera strategiei nationale si servesc constient sau inconstient strategiei comuniste. Dacă toată lumea s'ar încadra în disciplina luptei de eliberare, acceptând toate consecintele ce decurg din ea, întelegerea s'ar simplifica enorm. Deci să nu se confunde cauza cu efectul. Criza exilului este o criză de obiectiv. Multi refugiati refuză să se aseze în relatii de sinceritate cu natiunea. Nu poti să servesti în acelasi timp la doi stăpâni. Nu poti să fii si cu natiunea, si cu acei cari luptă pentru înmormântarea cauzei nationale. Acei cari predică disparitia grupelor politice o fac, probabil, pentrucă în locul lor vor să-si aseze propria lor grupă.

RELATIILE CU D-L SEICARU.

— O chestiune care a făcut oarecare vâlvă în exil, este aceea a bunelor relatii ce ar exista între grupul legionar dela Madrid si Dl Seicaru. Puteti să ne dati oarecari lămuriri în legătură cu această colaborare?

— Da, stiu ce s'a insinuat: că eu sau Dl Seicaru am asculta de sugestiile celuilalt sau, mai mult chiar, că am fi unul din noi anexa celuilalt. O mai mare stupiditate nici nu se poate imagina. Cine cunoaste pe Dl Seicaru sau cât de cât pe mine, stie că suntem oameni cu conceptiile formate si două firi cu totul independente. Intre mine si Dl Seicaru se pot stabili cel mult anumite coincidente în lupta contra comunismului, fiecare pornind dela viziunea lui proprie. Faptul că în anumite chestiuni, sustinem acelasi punct de vedere, nu se datoreste unei întelegeri prealabile si nu implică o anexiune. Până în 1946 am fost adversari. Ne-am apropiat deoarece Dl Seicaru a luat o atitudine înrudită cu a noastră în ce priveste relatiile dintre refugiati. "Nu mă interesează cine sunt partenerii mei de luptă astăzi, spunea Dl Seicaru. Ocuparea tării de Soviete modifică radical pozitiile politice de altădată. 23 August trage o linie despărtitoare între trecut si viitor. Esential este acum să dăm această luptă si să ne scăpăm tara de căpcăuni." Pe această bază ne-am apropiat, apropiere pe care noi am dorit-o cu toată lumea din exil. Nu e vina niciunuia din noi dacă prea putini au înteles să se supună acestui imperativ al momentului pe care-l trăim. Evident, Dl Seicaru, neacceptând teoria "exclusivelor", nevoind să participe la actiunea de ostracizare a legionarilor din exil, a căzut în disgratia acelor cercuri cari cultivă revalităile din exil si urmăresc să mentină pe refugiati într'o stare de permanent infantilism politic.

Dar nu aceasta este cauza principală pentru care Dl Seicaru este atacat si izolat. Dl Seicaru s'a făcut vinovat de un păcat mult mai grav. A avut curiozităti nepermise. S'a apucat să cerceteze istoria actului dela 23 August. Si cum este un spirit extrem de iscoditor, a avut nenorocirea să descopere că versiunea oficială continea o multime de neadevăruri. Zicea, de pildă, armistitiu, când în realitate termenul exact ce convenea actului, era capitulare. Si astfel, din descoperire în descoperire, a reconstituit toate verigile conspiratiei dela 23 August.

Demonul l'a împins să nu se oprească nici aici. A mai făcut gresala să divulge rezultatul anchetei. Cu asta si-a atras nenumărate dusmănii. Dacă legionarii ar fi întreprins campania contra autorilor actului dela 23 August, faptul n'ar fi avut acelasi răsunet. Dar când venea dela un om care cunostea perfect de bine lumea din care s'au recrutat conspiratorii, urmările erau altele

Astăzi istoria dela 23 August este bine cunoscută. A intrat în patrimoniul de gândire al întregului exil. Dar pentru a se ajunge la acest rezultat, pentru a se cunoaste toată amploarea trădării, a fost nevoie de perseverenta acestui om. Dl Seicaru, cu o tenacitate pe care nu i-o atribuia nimeni, singur împotriva tuturor, a destrămat tesătura de minciuni în care era prezentat actul dela 23 August, dovedind că ocupatia sovietică, cu corolarul ei, pierderea suveranităti nationale ,nu este decât o consecintă a conspiratiei dela Palat. Era sovietică în România începe la 23 August 1944.

— Punctul de vedere al miscării este identic cu al Dlui Seicaru, în ce priveste actul dela 23 August?

— Interpretarea noastră diferă de a Dlui Seicaru. Dl Seicaru tinde să circumscrie evenimentul, să-l restrângă la personagiile cari au participat la conspiratie, în vreme ce noi suntem de părere că responsabilitătile actului trebue împinse mult mai departe. 23 August este ultimul act al unui sir de trădări si abdicări ale clasei noastre conducătoare, apoteoza inconstientei cu care a fost guvernată România între cele două războaie.

— Cine a avut initiativa în deslăntuirea campaniei contra actului dela 23 August?

— Meritul îi apartine exclusiv Dlui Seicaru. Fără îndoială, noi, în timpul guvernului dela Viena, am atacat pe cei din tară si am condamnat ruperea aliantei cu Germania. Dar atitudinea noastră avea un caracter politic. Noi credeam că în tară s'a făcut o politică, rea după părerea noastră, dar o politică. Subliniez acest cuvânt. Când se face o politică ce sfârseste într'un dezastru national, cei cari săvârsesc această politică rămân totusi oameni de bună credintă. Asa au văzut ei lucrurile. In modul acesta au gândit ei că pot salva tara. S'au înselat. Natiunea nu-i iartă. Cariera lor politică este sdrobită si s'ar putea să fie si trasi la răspundere. Noi pe această pozitie ne-am asezat la Viena. Autorii actului dela 23 August au făcut o neiertătoare gresală, dar o gresală.

Când a început noul exil, am avut surprinderea să descoperim, prin pana Dlui Seicaru, că în 23 August nu s'a făcut o politică, ci s'a săvârsit un act de vânzare a tării. Asta era cu totul altceva. Am stat multă vreme la îndoială ca să îl credem pe Dl Seicaru. Ni s'a părut că merge prea departe că exagerează, si face chiar rău exilului prin vehementa atitudinii lui. Prudenta noastră era justificată si de împrejurarea că gazetarul se bucură de o libertate mai mare în exprimarea opiniei decât omul politic. Am reluat documentarea prezentată de Dl Seicaru, confruntând-o cu alte izvoare. Dupăcum se poate constata din presa si publicatiile noastre, târziu de tot am acceptat ideea responsabilitătii Regelui. In vreme ce Dl Seicaru tuna si fulgera contra Regelui, noi eram alături de Rege. Am stă-

cut până în ultimul moment să credem că Regele este o victimă a împrejurărilor. Abia după ce am văzut că Regele s'a solidarizat si în exil cu grupa conspiratorilor si face toate înlesnirile posibile acestei grupe, ca să-si continue opera nefastă si în exil, ne-am predat evidentelor. Nu mai era nimic de făcut. Argumentele Dlui Seicaru au învins pe toată linia si s'au impus întregului exil.

— In ce sens a evoluat atitudinea mișcării legionare față de Rege?

— Ne-am orientat după atitudinea luată de Rege în problemele românesti. Din momentul ce suprema lui satisfactie si-o găseste în ocrotirea agentiilor coexistentialiste ale exilului, e inutil să ne mai ocupăm de el. E o entitate iesită din istorie. El singur s'a exclus din comunitatea natională. Cât priveste viitorul regim din România, e treaba poporului să decidă în ce formă vrea să fie guvernat. Noi trebue să supraveghem numai ca să i se asigure natiunii toate conditiile necesare unei expresiuni libere a vointei sale

Dl Seicaru a adus mari servicii natiunii, desvăluind monstruoasa conspiratie dela 23 August. Dar, cum am precizat si mai înainte, i-am acceptat punctul de vedere, nu pentrucă venea dela Dl Seicaru, ci pentrucă ne-am convins prin efortul si cercetările noastre proprii, că are dreptate. Scrisul unuia n'a angajat pe al celuilalt si nu angajează. Miscarea legionară are alte probleme, la care Dl Seicaru nu poate subscrie si invers, Dl Seicaru poate să sustină teze cari nu intră totdeauna în vederile noastre.

PRIN CE TRAESTE EXILUL.

— Cari sunt, după părerea Dvoastră, cele mai rodnice activităti desfăsurate de exilati în serviciul luptei de eliberare?

— In locul întâiu trebue mentionate echipele care au plecat în tară, începând cu acei patru flăcăi cari în 1951 au murit luptând în muntii Făgărasului si de care văd că nimeni nu îsi mai aduce aminte. Apoi actiunea dela Berna. Exilul trăeste prin aceste sacrificii, căci nimeni, cum spune Noul Testament, nu are mai mare iubire decât acela care isi pune viata pentru prieteni. Fără de ei, fără de sacrificiul lor, exilul s'ar fi împotmolit în mediocritate politică si ar merita cel mai mare dispret. Toate foile din exil vorbesc de eroica rezistentă a poporului român. Dar dacă n'ar exista această rezistentă, această putere de sacrificiu a celor de-acasă, cu ce titluri s'ar prezenta refugiatii în fata streinătătii, pentru a cere eliberarea poporului român din sclavia sovietică? Deci trebue să respectăm ordinea reală a valorilor. Inâiu trbue să onorăm aceste sacrificii si apoi vin ceilalti, cari, ca niste umili servitori ai adevărului, le fac cunoscute lumii. Fraza nu trbue să treacă înaintea adevărului. Adevărul este viată, suferintă, sacrificiu. O lacrimă dintr'o închisoare face mai mult decât un articol scris în libertate. Transeele natiunii trec si prin exil, dar principala bătălie se dă acolo unde natiunea se află înclestată în lupta cu cutropitorii.

— Răpirile săvârsite în acest an de agentii comunisti printre refugiati, Profesorul Deceî, Traian Puiu, Oliviu Beldeanu, cum se încadrează în problematica exilului?

— Am mai spus si în alt loc. Răpirile trebue puse în legătură cu noua atitudine adoptată de comunisti fată de exil. Până acum se multumeau să tină în sah exilul; acum vor să-l lichideze ca entitate politică. Oamenii cari nu pot fi neutralizati prin amenintări, coruptie sau santaj, si cari reprezintă centre nevralgice în exil, sunt scosi din circulatie pe această cale. Răpirile intră în categoria marilor întâmplări din exil. Cei ce cad victima curselor întinse de agentii comunisti, fac parte din grupul persoanelor cari deranjează planurile din streinătate ale Moscovei. Ei cad în luptă, ei merg spre acest sacrificiu cu toată puterea fiintei lor. Singurul lucru ce li-se poate imputa, este că nu sunt suficient de constienti de primejdiile la care se expun, înlesnind cu nepăsarea ce-o arată propriei lor persoane, actiunea inamicului.

Atrag atentia compatriotilor mei că răpirile vor continua. Ele fac parte dintr'un plan, din politica actuală a Sovietelor. Si când comunistii sunt hotărâti la un lucru, nu-si slăbesc adversarii nici când acestia dorm. Nici refugiatii să nu-si slăbească măsurile lor de autoprotectie. Beldeanu n'ar fi căzut, dacă ar fi tinut seama de avertismentul dela Viena.

DESPRE ACEI CARI ISI CAUTĂ ROSTURI STATORNICE ÎN STREINĂTATE

— In ultimii ani s'a accentuat printre refugiati tendinta de asezare definitivă a oamenilor, de întocmire a unor rosturi statornice în tările în care au poposit. Acest exil prelungit a tăiat multora speranta eliberării si atunci, în loc de a mai umbla după această himeră, cum spun ei, multi s'au închis în cadrul material al vietii, renuntând să se mai ocupe de tară. Fac bine sau fac rău acesti oameni?

— Ca să emitem o judecată valabilă în această chestiune, trebuie să ne întrebăm mai întâiu cine sunt acesti oameni? Cum au ajuns ei în Occident? Au trecut granitele tării atrasi de mirajul altor continente? Au plecat din România mânati de dorinta de a găsi în alte tări o îndeletnicire mai remuneratorie?

Pribegii nu fac parte din categoria căutătorilor de noroc. Ei au fost proectati în Occident de o catastrofă istorică. Ocupatia sovietică a tării lor i-a determinat să fugă peste hotare si tot ocupatia sovietică îl împiedecă să se întoarcă în patrie. Ei nu sunt emigranti, ci oameni cari au scăpat din ghiarele cutropitorilor. Dar ei, fugind peste hotare, s'au salvat numai pe sine. Imensa majoritate a poporului român a rămas în sclavie. Faptul catastrofei nationale, depe urma căruia au ajuns ei în Occident, îi împiedecă acum să se desprindă de acest destin. Ei nu pot spune astăzi: bine că am ajuns în libertate; restul nu ne mai interesează. Ei poartă, pe oriunde se duc, pecetea acestui tragic destin. Ei sunt produsul unei nenorociri istorice si nu se pot emancipa de această conditie. Dramaticele împrejurări prin care trece poporul român l-au fugărit în Occident. Nu este nici meritul si nici initiativa lor că se găsesc aici. In orice colt al pământului s'ar ascunde, nu pot scăpa de viziunea patriei martirizate; nu se pot elibera de mesajul ce le-a încredintat natiunea la plecare. Ei au contractat un teribil angajament fată de natiune. Milioane de români în fiecare zi îsi întorc fata spre Apus si se întreabă în gândul lor: oare acei ce se bucură de libertate, ce fac pentru mântuirea noastră?

Evident, nimeni nu poate fi împiedecat să gândească altfel, lepădându-se de un trecut care i se pare că stă în calea fericirii lui personale. Natiunea nu dispune actualmente de nici un mijloc de constrângere pentru a chema la ordine pe refugiatii infideli.

— Care este pozitia exactă în care trebuie să se aseze refugiatul în Occident?

— Refugiatii sunt soldati care operează pe alte fronturi decât cei din tară, si nimic mai mult. Ei nu pot fi demobilizati atâta vreme cât natiunea se află în războiu. Acest război poate să mai dureze încă zece ani. Refugiatul n'are dreptul să treacă sub alte steaguri sau să dispară din luptă, invocând fel de fel de pretexte. Datoria lui primordială este să lupte contra căpcăunilor. Asta nu exclude întocmirea unui rost. Dar rostul ce si-l întocmeste nu trebuie să întrerupă lupta. Buna stare ce si-a câstigat-o cineva în străinătate, trebue s'o considere mai degrabă o pozitie mai favorabilă de luptă, de unde să continue să tragă în inamic. Cine se eschivează dela această îndatorire sacră, nu este decât un profitor al tragediei nationale. Când vor muri, acesti oameni vor fi lipsiti de binecuvântarea neamului si a lui Dumnezeu.

— Ne surprinde un lucru. Guvernele occidentale încurajează pe refugiati să-si întocmească rosturi statornice în lumea liberă.

— Dece vă surprinde? Credeti că guvernele occidentale, profund alterate în manifestările lor de actiunea retelelor subversive ale comunismului mondial, au nevoie de oameni cari să se agite pentru eliberarea patriei lor? Un refugiat, prins total în reteaua grijilor vietii, este anulat ca entitate politică. Un individ care nu se mai interesează decât să strângă bani, devine un aliat indirect al comunismului. Există un plan, un intreg program de lucru, o conspiratie, pentru a sutrage pe refugiat dela îndatorirea lui primordială, lupta de eliberare a patriei si transformarea lui în emigrant. Dar duhul poporului nostru, care sper că nu s'a stins cu desăvârsire din niciun refugiat, trebue să stea de veghe, descoperind viclenia acestui plan si refuzând să se acomodeze situatiilor pe care ni le îmbie inamicii neamului.

— Domnule Comandant, dar acei cari au părăsit speranta eliberării si si-au concentrat preocupările exclusiv la viata cea de toate zilele, nu-si fac un calcul gresit asupra viitorului? Se va stabiliza actuala situatie internatională, permitându-le să se bucure în tihnă de agoniseala lor?

— Acei cari au ajuns la convingerea că, în actualele împrejurări, cel mai bun lucru de făcut este întocmirea unor rosturi personale cât mai confortabile, trăesc într'o falsă perspectivă politică. Ei cred că dacă fug de primejdie, au si scăpat de ea. Ei nu îsi dau seama că primejdia vine după ei. Focul este încă departe, dar se apropie an de an de cele mai adăpostite locuri ale lumii. Nimeni nu poate scăpa de această primejdie decât iesind bărbăteste în întâmpinarea ei. Desinteresându-se de soartea neamului, acesti refugiati îsi pregătesc propria lor pieire, deoarcere nu mai stiu pe ce lume trăesc. Pierd contactul cu realitătile. Comunismul nu s'a instalat încă în America si Europa, deoarece planul bolsevic de cucerire a lumii este prevăzut să se realizeze în etape. Acum ei sunt ocupati cu comunizarea Asiei si Africei. Apoi va veni rândul Europei. Deaceea, toate aceste existente create în exil sunt artificiale, fiind supuse servitutilor cari decurg din primejdia comunismului mondial. Sunt simple provizorate în fata catastrofei care amenintă întreaga lume. Refugiatul a venit în streinătate cu o anumită experientă, culeasă din propria lui tară, si stie că fără de rezolvarea problemei comuniste, este zadarnică orice încercare de a-si întocmi o viată tihnită. Occidentalii se mai pot însela, deoarece n'au făcut această experientă, dar refugiatii n'o pot ignora. Ei stiu la ce trebue să se astepte, dacă rezolvarea problemei comuniste întârzie

TRAGEDIA EXILULUI

— Domnule Comandant, după declaratiile ce ni le-ati făcut, situatia exilului este disperată. Ceeace a rămas sănătos din el, neaservit comunismului, nu mai reprezintă decât fâsii înguste de constiintă natională. Tesăturile infectate de virusul comunist s'au întins atât de mult încât exilul abia mai respiră. Am vrea să stim însă în ce măsură sunt vinovati de această situatie refugiatii? Mă refer la masa lor, la acei cari n'au manifestat niciodată pretentii să conducă politica exilului?

— Soarta refugiatului nu este de invidiat. Recunosc că el trebue să beneficieze de o multime de circumstante atenuante. Masa refugiatilor suportă uriase presiuni politice si sociale. Gânditi-vă mai întâiu la formidabilul aparat comunist din Occident care, pe cele mai nebănuite căi, îl solicită să iasă din traiectoria natională. Din spate Comitetul National, înfeudat retelelor coexistentialiste, nu-i oferă o alternativă sănătoasă. Pentru a-l buimăci mai mult, agentiile masonice de obedientă comunistă îl atrag pe panta unor activităti tot mai îndepărtate de lupta de eliberare. Pentru a completa tabloul întunecat al vietii de refugiat, trebue să adăugăm grijile existentei. Unii, înspăimântati de lunga durată a acestui exil, s'au apucat să facă bani, pentru a-si asigura bătrânetele; altii, mai putin norocosi, înclină să se întoarcă în tară, pentru a nu rămânea pe drumuri printre streini.

Ce le oferă apoi Occidentul refugiatilor? Nicio încurajare de a stărui în atitudinea lor. Sunt tratati ca niste paria în acest Occident care înoată în belsug. Singurul lucru ce-l aud din toate părtile este acesta: "Lăsati tara. Faceti ca noi. Treapta supremă a civilizatiei e reprezentată astăzi de masină, televiziune si frigidaire. Oamenii nu se cântăresc după idealuri, după comoara lor sufletească, după umanitatea ce-o închid în ei, după puterea lor de dragoste, după spiritul lor de sacrificiu, ci după câti dolari au în bancă". Civilizatia frigidairului îi sufocă. Unii se adaptează ei, pierzându-si nădejdea eliberării cu ajutorul unui Occident total alelt de forte spirituale.

— Unde poate găsi refugiatul un punct de sprijin în acest desert spiritual care îl înconjoară din toate părtile?

— Numai în propriul lui suflet. Cei care se încovoaie sub povara acestor greutăti, s'au lăsat absorbiti de exterior. Ei au pierdut contactul cu viata cea fără de moarte. S'au rupt de tainicele legături cari unesc pe individ cu Dumnezeu si cu Neamul si nu s'au văzut decât pe sine. Desprinsi de curentul creator al vietii, rămasi de unul singur, au devenit niste atomi umani, cari se miscă în orbita altor forte sociale. Existenta lor s'a refugiat intimidată, la suprafata vietii.

Pentruca un refugiat să reziste presiunii exterioare a mediului social în care e silit să trăiască, trebue să opună o presiune egală din interior. Dar aceste reactii lăuntrice nu se produc decât în comuniune cu Dumnezeu si cu Neamul. Din momentul ce el nu se mai consideră "în misiune" în exil, se retrag si puterile sufletului din el, si el se transformă într'o jalnică fiptură, bătută de toate vânturile si curentele. Numai cel ce rămâne solid în-

fapt în realitătile nationale, rezistă suvoiului de unelturi comuniste si tuturor mizeriilor pe cari este silit să le îndure în exil.

NOUL VAL DE TEROARE IN ROMANIA

— In ultimele luni teroarea bântuie în România cu o furie care nu s'a cunoscut nici în perioada stalinistă. Ce categorii politice si sociale au fost lovite?

— S'au operat multe arestări printre legionari. Dar nu aceste arestări constitue specificul acestei prigoane. Noul val de teroare a surprins o categorie socială până acum scutită de neplăceri: cadrele tehnice si administrative ale statului comunist si "inetlighenta" regimului, artisti, scriitori, oameni de stiintă. In ultima vreme, ati aflat că prigoana s'a extins si asupra Bisericii Ortodoxe.

— Ce a determinat regimul să extindă prigoana la aceste categorii sociale, cari până acum au servit cu lealitate regimul?

— Lealitatea acestor categorii este indiscutabilă. Cei epurati nu erau comunisti din convingere. Erau oameni cari de multă vreme au încetat să mai creadă în ajutorul venit din Occident. Ei considerau cauza libertătii pierdută pentru poporul românesc si erau hotărâti să se încadreze fără rezerve în noul regim. Oameni cari s'au predat fatalitătii si nu-i mai interesau decât existenta si securitatea personală. Mai mult chiar, si din punct de vedere doctrinar încercau să se acomodeze "lumii noi".

— Ce interes ou comunistii să-si creeze o nouă categorie de dusmani?

— Pentru a răspunde la această întrebare trebue să facem în prealabil o incursiune în trecutul apropiat. Trebue să urmărim cum a evoluat componenta etnică a cadrelor din statul comunist român, dela 1945 si până astăzi. Intre 1945-1948, majoritatea functionarilor apartineau încă vechilor cadre administrative ale tării. In cea mai mare parte erau români. Dela începutul anului 1948, se produce o invazie a elementului evreesc în cadrul statului. Reformele comuniste luaseră un curs dur. Ele nu puteau fi realizate de români, oricât de devotati s'ar fi arătat acestia Moscovei. Comunismul este o aberatie um ană, un produs satanic, care repugnă organic sufletului românesc. Interpreti fideli ai acestei doctrine, era dificil să se găsească printre români. Numai o semintie streină, fără atasament pentru patrie, se putea preta la rolul de perfectă unealtă a Moscovei. Oferindu-si cu entuziasm serviciile Moscovei, Evreii au ajuns pătura dominantă a tării. Toate pozitiile-cheie din stat au fost ocupate de evrei: înalti functionari, securitatea, politia, diplomatia, economia, arta, cinematografia, sindicatele etc. Sunt sectiuni, la anumite ministere, în care nu găsesti niciun român. Anchetele politice si politienesti sunt conduse numai de evrei. Românii au roluri secundare în angrenajul statului comunist: functionari de categoria a doua, muncitori, tehnicieni, ingineri, soldati, militieni etc. In cadrele superioare ale statului si în măsura în care sunt tolerati de evrei, există si o îngustă fâsie de "inteligentă" românească, aceea despre care am spus că era total dispusă să se integreze în regimul patronat de Moscova.

— Bine, Dle Comandant, dar figurile principale ale regimului, Gheorghiu-Dej, Chivu Stoica, Apostol si altii, sunt români de sânge. Ana Pauker, Chisinevschi, au căzut în disgratie. Tocmai că lumea se miră cum de Gheorghiu-Dej a reusit să iasă teafăr din toate crizele regimului, în timp ce proeminentele figuri evreesti s'au curătat?

— Trebue să facem deosebire între grupul care detine efectiv puterea politică în Republica Populară Română si anumite figuri de fatadă, destinate să reprezinte numai această putere. Evreii n'au niciun interes să se îmbulzească la tribuna principală. Dacă ei controlează aparatul statului, e mult mai comod pentru ei si mult mai "politic", ca să fie niste români de sânge, acei cari să reprezinte oficial statul. Din când în când, pentru a întări iluzia că românii conduc în Republica Populară, mai fac vânt câte unui evreu din conducerea partidului, care însă aterizează întotdeauna bine. Nu i se întâmplă nimic rău. Dar vai de comunistii români cari deviază dela linia partidului. Comparati deosebirea de tratament dintre cel aplicat Anei Pauker si Chisinevschi deoparte si lui Pătrăscanu de altă parte. Gheorghiu-Dej si ceilalti comunisti români n'au relief politic. Tot meritul lor este că execută fără sovăire ordinele venite dela Moscova. Gheorghiu-Dej nu s'a mentinut la suprafată gratie abilitătii lui politice, ci gratie slugărniciei lui totale. Dacă Gheorghiu-Dej ar fi încercat în modul cel mai suav posibil să la apărarea intereselor tării, ar fi avut soartea lui Pătrăscanu. Dar elementul pe care se sprijineste Moscova la Bucuresti, nu este Gheorghiu-Dej si tovarăsii lui români, ci elementul evreesc, care are ramificatii în toată administratia de stat. Dealtminteri si românii cari ajung în situatii înalte în Republica Populară, sunt alesi de preferintă dintre acei cari s'au căsătorit cu evreice. Apostol, Chivu Stoica, Ralea si multi altii, au sotii evreice.

— Nu s'a modificat proportia dintre români si evrei în functiunile statului, după moartea lui Stalin?

— Tocmai aici voiam să ajung. In perioada de destindere care a urmat după moartea lui Stalin, s'a permis accesul unui mare număr de români în cadrul statului. Proportia evreilor a scăzut dela 70-90% cât era înainte, la aproximativ 50%. Era o concesie făcută "spiritului vremii". Atmosfera devenise mai respirabilă.

Această perioadă n'a durat însă mult. Revolutia maghiară i-a pus capăt. Pe la sfârsitul lui 1957, regimul de teroare functiona ca în vremurile lui cele mai bune.

— Dece însă teroarea s'a extins asupra acelor categorii, cari în definitiv, nu mai amenintau securitatea dominatiei comuniste în România si nu mai manifestau alte veleităti, decât să fie acceptate în "noua societate"?

— Există o regulă de guvernare a comunistilor. Nicio categorie socială nu trebue lăsată să se consolideze, să ajungă în stadiul în care ar putea să devină o fortă autonomă în stat. Din când în când trebue scuturată. Asta este ratiunea diverselor epuratii, cari se produc, aparent, fără o cauză vizibilă. Odată tăranii sunt luati la rost, alteori armata, alteori politia secretă, alteori cadrele tehnice, alteori partidul însusi. Acesti români, cărora după 1954, li s'a permis să pătrundă în număr mai mare în cadrul statului, au început să la caracter de clasă. Valul de teroare care s'a abătut asupra lor are ca obiectiv să pulverizeze legăturile ce începuse să se înfiripeze între ei.

S'a mai petrecut însă si un alt fenomen care impunea conducerii comuniste să isbească în această clasă în formatie. Intre acesti artisti, ingineri, sportivi, scriitori, înalti functionari de origine română, deoparte, si omnipotenta evreească, de altă parte, a început o luptă surdă, care s'a manifestat la toate eseloanele statului si ale partidului. Nu era o luptă contra Moscovei sau contra statului comunist ca atare, ci contra preponderentei evreesti în stat. Era o luptă pentru suprematie în cadrul sistemului. Ei se limitau în a cere o reparatie în favoarea elementului românesc, care reprezenta enorma majoritate a populatiei si crea toate bogătiile economice. Dar acei cari au început această luptă nu si-au dat seama că atacând pe evrei, atacau însăsi fundamentele statului comunist român, deoarece evreii, si nu ei, garantau existenta acestui stat. Numai evreii se pot distanta psihologic de victimă, făcând să functioneze impecabil masina de aservire si exploatare a poporului. Inima românului se mai înmoale. Ei făcuseră un act imprudent, căci puneau în primejdie stabilitatea regimului. Tendinta antisemită trebuia sugrumată în fasc, pentru a nu se produce alunecări ca aceea din Ungaria, unde revolutia a fost posibilă numai gratie faptului că evreii au pierdut controlul conducerii.

Noul val de teroare serveste si unui alt obiectiv. Rusia Sovietică pregăteste anexiunea României. Poporul Român trebue intimidat în asa măsură, încat atunci când va fi chemat să se pronunte asupra acestui proect, să nu se ivească nicio împotrivire. Aceste cercuri de intelectuali, functionari, ingineri, atasati regimului, mai păstrează în suflet o reminiscentă din timpul când România era un stat independent si comunistii se tem că, în această eventualitate, să nu se producă tocmai în aceste cercuri anumite împotriviri.

— Foile evreesti din exil pretind că noile măsuri sunt îndreptate în special împotriva evreilor si fac chiar responsabili de ele pe comunistii crestini?

— E normal ca evreii din streinătate să încerce să-si apere coreligionarii. Oridecâteori se vesteste o nouă prigoană în România, cei cari tipă mai tare sunt evreii. Acestea sunt alibiuri politice. Eu nu contest că si evreii au de suferit, dar numai în cazuri strict singuratice sau pe mici grupe de opinie Colectiv, minoritatea evreească se găseste în România într'o situatie privilegiată. Evreii sunt stăpânii tării. Ei formează osătura statului comunist român. Ei s'au aliat cu agresorul, acceptând responsabilităti politice. Cu poporul român lucrurile stau altfel. El sufere colectiv, este persecutat colectiv, e lovit ca entitatea natională si numai anumiti indivizi, o infimă minoritate, se bucură de avantagiile puterii.

— Evreii afirmă că li s'au expropriat si lor casele, fabricile, băncile, întreprinderile, că, din punct de vedere economic, regimul n'a făcut nicio deosebire între evrei si români?

— Este adevărat acest lucru. Dar li s'a dat o compensatie. Evreii administrează întreaga avere natională. Inainte de venirea comunistilor la putere, economia tării constitula un feud evreo-liberal. După instaurarea regimului comunist, au fost expulzati liberalii, capitalistii români, si au rămas unicii proprietari ai întregului capital national, evreii. Vedeti că afacerea ce-au făcut-o nu este proastă.

— Ben Gurion a declarat, la începutul lunei Decembrie 1958, că tratativele pe cari le duce de mai multă vreme cu Moscova si cu celelalte state comuniste din răsăritul Europei, pentru a se îngădui evreilor din acest spatiu să emigreze în Israel, se apropie de un desnodământ fericit. Ce repercursiuni ar putea avea încheierea acestei conventii asupra situatiei din România?

— Plecarea evreilor din Romania ar fi o solutie de usurare pentru poporul romanesc deoarece n'ar mai avea de suportat peste rigorile regimului si măsurile de discriminare rasială practicate de evrei. Apoi, poporul român, ar fi scutit să mai fie calomniat în Occident, dacă, într'o bună zi, s'ar rupe zăgazurile răbdării sau tara ar fi eliberată si teroristii evrei ar putea fi trasi la răspundere de populatie. Sub comunisti, când evreii terorizează populatia, se prevalează de apartenenta lor la partidul comunist, iar când situatia se schimbă, atunci isi descopere brusc originea lor evreească si reclamă protectia organizatiei mondiale a evreilor. In orice caz ,nouă ne-ar fi mult mai simpatici să-i vedem pe acesti evrei în Occident, decât comisari de politie la Bucuresti. Chiar cu riscul de a face carieră anticomunistă în Occident si de a se întoarce mâine în tară încununati cu nimbul rezistentei.

— Pentruce s'au angajat evreii atât de adânc în colaborare cu Moscova? Nu cumva pentru a se răzbuna pentru suferintele ce le-au îndurat sub regimul anterior?

— E o explicatie. Dar nu mi se pare suficientă. Evreii români n'au motive radicale să se angajeze pe linia răzbunării. Ei nu trebue să uite că comunitatea evreilor din România este unica din întreaga Europă care s'a salvat cu efectivele aproape intacte. Tot atât de necesar este să isi aducă aminte că pierderile de vieti omenesti ce le-au suferit, n'au fost decât reactii la propriile lor provocări si instigatii. Miscarea legionară a fost crâncen lovită sub dictatura Regelui Carol, care, în fond, n'a fost decât o dictatură evreească, exercitată prin intermediul metresei Regelui Carol, Regina neîncoronată a României, evreica Elena Lupescu. Intreaga elită legionară, în frunte cu seful si întemeietorul acestei miscări, Corneliu Zelea Codreanu, a fost masacrată. In total aproape trei sute de elemente. Ei bine, cum neam răzbunat noi pentru prigoana ce-am îndurat-o în timpul heghemoniei evreesti în România? In primele zile după isbucnirea revolutiei legionare, în Septembrie 1940, n'a pierit niciun evreu. Ori, într'o revolutie, e um fapt verificat, în primele zile se dezlăntuie ura acumulată în sufletul prigonitilor. In Italia, la sfârsitul războiului, partizanii au ucis, fără niciu judecată 300 000 de fascisti; civilizatul popor francez, tot asa, în furia primelor zile după eliberare, a luat viata la 150.000 de conationali. Opt milioane de germani au căzut victime invaziei sovietice. Revolutia legionară a fost scutită de aceste orori, gratie disciplinei legionare si spiritului crestin al miscării noastre. Cadrul în care s'ar fi putut exercita răzbunarea exista, deoarece, după abdicarea Regelui Carol, practic, toată tara se afla în mâna noastră. Dar nu ne-am lăsat târâti de clocotul de mânie al natiunii, chiar dacă se prezenta sub forma unui sentiment legitim. Apoi, în cursul regimului national legionar au căzut 2-3 evrei si acestia nu pentrucă erau evrei, ci pentrucă luaseră parte la activităti comuniste. In cursul loviturii de stat date de Antonescu, în Ianuarie 1941, când puterile statului au fost scoase din functiune si conducerea Legiunii pierduse controlul asupra miscării, au căzut la Bucuresti mai bine de o sută de evrei, victime ale unor elemente dela periferia organizatiei si, probabil, actionând la sugestia unor agenti streini. Surprinsă de atacul lui Antonescu, Garda de Fier a reactionat fără niciu unitate de comanda, ca într'un spasm, în atari împrejurări, când au fost

ucisi sute de români nevinovati, nu e de mirare că desordinea din stat a avut repercursiuni si asupra populatiei evreesti. Responsabilitatea principală cade însă asupra aceluia care a provocat această gravă turburare în tară: Generalul Antonescu. Moartea acestor evrei e un accident într'o mare tragedie natională.

— Domnule Comandant, la Congresul International de Statistică, tinut la Stockholm, între 8-15 August 1957, Dnii Filderman si Sabin Mănuilă au făcut o comunicare, referitor la evolutia numerică a populatiei evreesti din România între anii 1940-1957. In această comunicare sustin că, în timpul guvernării Gărzii de Fier, au pierit 3000 de evrei. De unde a scos Dl Mănuilă această cifră?

— Din buzunar. Dl Mănuilă nu este la prima ispravă de acest gen. E recidivist în materie. Când a făcut socotelile recensământului dela 1930, Dl Mănuilă n'a descoperit decât 750.000 de evrei în România Mare, în timp ce Eminescu apreciază, pela 1880, numărul evreilor din Vechiul Regat la 600.000. Dela această dată numărul lor a crescut necontenit, iar noile provincii gemeau de evrei. Stefan Ciobanu socoteste la 300.000 numărul evreilor din Basarabia. Dl Mănuilă nu descoperă decât 206.000. Stefan Ciobanu dă si un exemplu din care falsul sare în ochi. Recensământul din 1930 indică pentru judetul Lăpusna 50.013 evrei, în timp ce, spune Ciobanu, numai orasul Chisinău contine aproape acelasi număr. Nu trebue să ne mirăm asadar, că în raportul mentionat, a multiplicat cu 30 numărul evreilor căzuti în evenimentele din Ianuarie 1941. Dl Mănuilă este un vechiu om de casă al evreilor. Trebue să plătească cu ceva favorurile cu care este coplesit de acestia. Că e vorba de evrei vii sau evrei morti, toate statisticile Dlui Mănuilă sunt falsificate.

Dar să reluăm firul discutiei. Când s'a retras armata română din Basarabia, în Iunie 1940, după ultimatul sovietic, populatia evreească s'a năpustit asupra soldatilor si ofiterilor, cari primiseră ordine stricte să nu răspundă la provocări, insultându-i, lovindu-i si ucigându-i când îi prindeau în grupe mici. S'a purtat în modul cel mai infam posibil. O unitate militară care se întorcea de peste Prut, ca represalii, a ucis câteva zeci de evrei din Moldova. Pe atunci domnea Regele Carol. Nu s'a scris nimic în ziare de aceste incidente si nimeni n'a făcut responsabil pe Regele Carol de uciderea acestor evrei. Sub Antonescu, în cursul operatiilor militare germano-române si în lagărele din Transnistria, au pierit circa 60.000 de evrei. Dl Mănuilă si la acest capitol îngroase cifrele. Îi pune în sarcina lui Antonescu peste 100.000 de evrei lichidati în timpul războiului. La ultimul congres mondial evresesc, tinut în toamna anului 1958, România este trecută pe tabloul pierderilor suferite de evrei în cursul războiului, cu fantastica cifră de peste 500.000 de evrei lipsă la apel. Ne întrebăm dacă tot specialistul în statistici falsificate, Dl Mănuilă, a furnizat si această cifră?

In orice caz, oricâte falsificări s'ar încerca, e un fapt recunoscut chiar de Dl Filderman că "în nicio tară dominată de nazisti, n'a supravietuit o asa de mare proportie a populatiei evreesti".

— Dvoastră excludeti teza că evreii din România cooperează cu Sovietele pentru a se răsbuna de cele întâmplate sub regimul anterior?

— Nu afirm acest lucru. Spun numai că explicatia nu este suficientă. Inteleg să te răsbuni pe acei despre care presupui că sunt la originea prigoanei ce-ai îndurat-o sau sunt direct responsabili de ea, dar e un non-sens să te răsbuni pe acei cari au prigonit pe legionari pentru a face pe placul evreilor. Din punct de vedere al conceptiei de răsbunare, este o cruzime inutilă ca să lasi pe Mihalache sau pe Tătărescu să moară în închisoare. Acestia ar fi meritat toată solicitudinea evreilor. Prigoana contra păturii conducătoare românesti realizându-se fără nicio discriminare, însemna că evreii s'au asociat politic cu ocupantul, au executat un mandat politic, care depăsea sfera răsbunării. Evreii din România s'au angajat cu ocupantul pentru a atrage asupra lor beneficiile guvernării.

— Evreii merg în bloc sau există între ei divergente de orientare?

— Nu există un bloc unitar evreesc. Ei se împart în trei ramuri: există mai întâi ramura evreilor mesianici, cărora le repugnă orice activitate politică si condamnă înfiintarea statului Israel. Ei asteaptă venirea Mesiei, nerecunoscând că Mesia a venit. Sunt apoi evreii sionisti, cari sunt nationalisti ca si noi. Cu ei întelegerea este posibilă, deoarece afirmă prioritatea statului national contra imperialismelor agresive. Dar marea majoritate a evreilor din România si din întreaga Europă răsăriteană si-au însusit doctrina imperialismului bolsevic.

— Nu este posibilă o negociere cu evreii, pentru a clarifica viitoarea pozitie a României, dat fiind enorma lor influentă în politica mondială?

— Negocierile cu evreii sunt întotdeauna dificile, pentrucă nu îsi pun limită intereselor lor. Ei nu acceptă o convietuire pasnică cu populatia majoritară decât cu conditia de a poseda ei totul: industrie, comert, finante, presă, radio, scoală, cultură, etc. Din cauza acestei tendinte evreesti de a acapara totul în tara în care au poposit, se nasc conflictele cu ei. Dacă nu te lasi despuiat până la piele, te acuză de cultivarea urei rasiale, zic că esti retrograd si obscurantist. Fără îndoială, o discutie prealabilă asupra intereselor evreeti în Românía, ar fi de dorit să se ducă în exil de un grup de oameni politici, care stiu să reprezinte cu demnitate interesele românesti; o astfel de discutie ar contribui la clarificarea viitoarei pozitii internationale a României. Dar, la ora actuală, Românii nu au nimic si ei au totul. Lor le apartine si initiativa.

— Evreii din exil se vor apăra cu înversunare si vor însinua chiar că nu urmăriti altceva decât să redeschideti chestiunea antisemită?

— Un om politic nu poate să ignoreze sentimentele reale ale tării, chiar dacă n'ar avea nimic de imputat evreilor. De 14 ani nu ne-am mai ocupat de chestiunea evreească, desi ei n'au încetat nicio clipă să ne atace. N'am ridicat această problemă, pentru a indica pe evrei vindictei publice, ci pentru restabilirea faptelor, pentru cunoasterea exactă a situatiei din tară, pe care anumite cercuri tind să o falsifice, coplesind poporul român de noi si nedrepte învinuiri. Dar mai e si o preocupare de viitor, în care atitudinea noastră este diametral opusă intentiilor ce spuneti că ar putea să ni se atribuie. Poporul român ar face o gravă gresală politică si trebue ferit să alunece în această directie, dacă la eliberare, s'ar lăsa antrenat pe panta răsbunării, pentrucă s'ar expune unei alte răsbunări, mult mai mari. Evreii îsi pot permite să colaboreze cu opresorii actuali ai poporului român, pentrucă ei sunt acoperiti atât la Moscova cât si în Occident. Trebue lăsat ca datoria de sânge, lacrimi si suferinte, pe care evreii au contractat-o fată de români în cursul ocupatiei sovietice, să o stingă tot ei, într'o formă utilă pentru viitorul poporului românesc. Abtinându-se dela orice gest de violentă în momentul eliberării, poporul român îi va pune pe evrei într'o situatie incomodă fată de propria lor constiintă, obligându-i să-si revizuiască atitudinea lor de permanentă dusmănie ce-au manifestat-o fată de el. Dealtminteri, pentru un popor care a suferit cât sufere poporul român sub comunisti, răsbunarea nu mai are niciun sens fata de toti acei cari îl chinue astăzi. A iesit din domeniul uman si se converteste într'o notiune metafizică.

MOMENTUL DECISIV

— Mai există vreo sperantă ca din acest exil în descompunere ,prizonier al fortelor răului, să se poată făuri un instrument util luptei de eliberare?

— Nimic nu-i imposibil dacă se face apel la rezervele inepuizabile ale sufletului. Totul este ca să cunoastem exact cauza care a provocat destrămarea exilului si să actionăm cu energie asupra ei. Ruina exilului provine dela suflet. In fata atacurilor perfide ale inamicului, sufletul a cedat. Nu si-a organizat rezistenta în adâncime. Exilatii sunt manevrati de comunisti sau au părăsit lupta, pentrucă s'au detasat de cerul spiritual al patriei lor. Pe plan uman, se pot invoca nenumărate justificări pentru a explica dece s'au rătăcit atâtia oameni. Dar acestea sunt prea minore astăzi, sunt inadecvate momentului. Astăzi se înfruntă în lume energii titanice si exilatii nu se pot prezenta în această competitie cu un suflet de pigmeu. Ei trebue să facă un efort de recuperare lăuntrică, pentru a corespunde cerintelor vremii. Convertirea exilului într'un instrument util luptei de eliberare, presupune o reajustare a sufletului.

— Prin ce metodă se poate ajunge la această însănătosire a sufletelor?

— Valorizând tocmai intensitatea răului în care ne sbatem, pornind tocmai dela contemplarea zonelor devastate ale exilului. In timp ce neamul pogoară într'un abis de suferintă, exilul se scufundă într'un abis de inconstientă. Confruntarea celor două pozitii nu poate lăsa insensibil pe nimeni. Cine e monstrul care să se închidă în indiferentă, când un neam întreg este amenintat în existenta lui? Cine-si poate rontăi în liniste bucata lui de pâine, când se pregăteste înjunghierea poporului nostru? In această directie trebue să se îndrepte atentia tuturor. Primejdia se adevereste clar. Nu este o înfloritură de stil. Nu mai suntem la începutul exilului, când o multime de ipoteze ne puteau linisti constiinta. Românii din exil se înfioară când aud de suferintele familiilor lor rămase în tară si nu mai stiu pe ce căi să le ajute. Cu atât mai mult trebue să fim săgetati de durere când străbat până la noi gemetele a milioane de victime. Familiile noastre nu sufere în calitatea lor de familii, ci pentrucă apără cu suferintele lor integritatea spirituală a neamului. Aceste familii arată infinit mai multă demnitate natională decât acei cari le plâng numai nenorocul dela distantă, si-si uită de îndatoririle lor fată de neam.

— Vreti să spuneti, Dle Comandant, că este necesar acum să se înceapă o ofensivă prin brosuri, ziare, cărti, pentru lămurirea refugiatilor?

— Nu mă gândesc la asta. Nu mai e timp să facem pe pedagogii politici ai exilului. Exilul nu se mai poate salva istoriceste decât printr'un act de recunoastere totală a obligatiilor lui fată de neam. Mă gândesc la examenul de constiintă pe care trebue să si-l facă fiecare refugiat, pus fată în fată cu brutala realitate. Trebue să aibă curajul să se concentreze si să mediteze asupra soartei nefericite a neamului nostru: poporul nostru a fost pus în lanturi, a fost despuiat de toate bogătiile lui si acum este târât spre locul de osândă. Din această tragedie natională va trage el concluzia necesară. Dacă mai vibrează fibra românească în el, nu se poate ca această vedenie de infern să nu îl cutremure. Iată ce ne trebue: o recunoastere lucidă a primejdiei. Mântuirea nu poate veni decât dela brusca iluminare a tragediei pe care o trăin. Saulii de toate categoriile, ale exilului, să se transforme în Pauli. Este necesară o reconvertire a fiecărui exilat la adevărurile elementare ale vietii. Nu mai e timp de târguieli, discutii, dialoguri. Toate aceste mijloace de a aborda problemele exilului sunt perimate astăzi. Acum n'au mai rămas în arena politică decât refugiatul si crâncena realitate din tară. Fiecare refugiat este constrâns să răspundă unei întrebări fundamentale: ce face pentru eliberarea tării? Nu dizertând asupra acestei probleme, ci "ce face", ce acte întreprinde?

Exilul nu se poate însănătosi decât din interiorul sufletelor. Acum este momentul să se opereze marea transformare în fiecare refugiat. Tocmai când dusmanul crede că ne-a răpus, să se pună în mars fortele invincibile ale spiritului, care să dărâme, dintr'o lovitură, toată reteaua de intrigi care s'a tesut în jurul nostru, în anii din exil. Ca o flacără să tâsnească din fiecare refugiat puterile vii ale sufletului. Exilul nu îsi poate îndeplini chemarea decât printr'un reviriment lăuntric al fiecărui si de asa proportii, încât să înspăimânte si pe dusman.

Exilul are nevoie de acest soc spiritual în care să se ciocnească realitatea de dincolo si de dincoace de cortina de fier. Numai trăirea intensă a dezastrului national mai poate incendia sufletul refugiatului. Supus acestei băi spirituale, tot ce e meschin în noi moare, pentru a face loc revolutionarului. Se produce o sguduire în constiinta fiecăruia, prin care straturile de deasupra, formate din aluviunile anilor de exil, sunt răsturnate de lava incandescentă care urcă din adâncuri. Numai violenta acestui soc mai poate da tipul de refugiat de care tara are nevoie astăzi.

Versurile lui Andrei Muresanu niciodată nu s'au potrivit mai bine ca acum: "Acum ori niciodată, croeste-ti altă soartă. La care să se'nchine si cruzii tăi dusmani".

— Cui se adresează acest apel?

— Mai întâiu, să ne întelegem. Nu este apelul meu. Fiecare îl poate asculta venind din depărtările pământului românesc. Am ajuns în stadiul în care nu mai e îngăduit să ne lăsăm înselati de fantasme politice. Natiunea se găseste în primejdie de moarte. Până acum fiecare din noi se putea amăgi cu una din aceste nădejdi: ba că ne scapă Regele de rusi, ba că Visoianu drege chestia cu Occidentalii, ba că vine războiul, ba că se retrag Sovietele de bună voie, ba că vor interveni Natiunile Unite... Acum toate aceste pozitii au căzut. Dar impasul istoric al poporului român rămâne. Majoritatea refugiatilor nu sunt vinovati dacă Sovietele ne-au ocupat tara. Rămân totusi responsabili dacă tolerează perpetuarea roblei. Exilul nu se poate resemna privind cu bratele încrucisate la căsăpirea natiunii. Acestor chemări desperate de ajutor, cari ne vin din tară, nu se pot sustrage nici acei cari au făcut până acum mai degrabă jocul inamicului, decât să-si servească propriul lor neam. Nimeni nu este exclus dela această luptă, decât acei cari singuri se consideră nevrednici de ea.

— Dacă toate pozitiile pe care le enumărati

sunt pierdute, cum se poate da această luptă?

— Mai există o poziție care n'a fost exploratã îndeajuns până acum: poziția spiritual-revoluționară. Fiecare refugiat trebue să se îmbrace în armura spiritului lui de sacrificiu și depe această poziție să încerce a forța destinul. Căile cari duc spre biruință le va descoperi el singur, de îndată ce nu va cunoaste alt tel mai înalt în viata de refugiat, decât să vadă din nou fluturând steagul libertății pe culmile Carpatilor.

COMITETELE DE ACTIUNE PENTRU ELIBERAREA ROMÂNIEI.

— Presupunând că punctul Dvoastră de vedere si-ar face drum în constiinta refugiatilor, din punct de vedere practic, cum s'ar putea închega această fortă a exilului?

— Trebue străbătute anumite etape. Niciun refugiat nu trebue să se refugieze în altul. Trebue să plece dela el, să-si facă propriul lui inventar sufletesc, stabilind în ce măsură se mai poate angaja în luptă. Cei cari nu si-au clarificat situatia interioară, fac mai mare serviciu luptei, prin absenta lor din luptă.

— Dar acesti oameni cari explorându-si fiinta lăuntrică au ajuns la concluzii analoage, pentru a interveni cu eficacitate în luptă, nu trebue să se sprijine cel putin pe un rudiment de organizatie?

— Organizatia este indispensabilă. Toti cei care s'au descoperit o apartine aceleasi familii spirituale, adică sunt dispusi să facă sacrificii pentru neam, trebue să se grupeze în unități de actiune, cari se pot numi, Comitete de Actiune pentru Eliberarea României. Ele se pot constitui în toate localitătile din lume unde există români si pentru a nu fi expuse infiltratiilor comuniste, nici nu-i neapărat nevoie să se afiseze. Esential este ca prezenta lor să se simtă în exil. Aceste Comitete trebue să constituie infrastructura exilului.

— Prin ce se deosebesc aceste Comitete de Eliberare de alte formatiuni apărute în exil?

— Mai întâiu prin împrejurările de politică internatională în care ele se vor constitui. Toate celelalte formatiuni au plecat dela certitudinea că eliberarea nu-i priveste direct. E o chestiune care figurează în agenda Occidentalilor si o vor rezolva într'o formă oarecare acestia. Rolul exilatilor este să înainteze din când în când memorii, reamintindu-le Occidentalilor de promisiunile lor. După înăbusirea revolutiei maghiare, această certitudine a dispărut. S'a văzut că Occidentalii au sărit în ajutorul lui Hrusciov si nu al maghiarilor revoltati. După 13 ani de exil, refugiatii de toate nationalitătile sunt pusi la zid. Nu mai au unde să se refugieze decât în propria lor constiintă si de acolo să extragă noi puteri de luptă. Nu ne putem resemna adoptând pozitia Occidentalilor, deoarece este în joc viata si moartea natiunii noastre.

Comitetele de Eliberare sunt obligate de evenimente să opereze cu o nouă notiune de politică internatională: nu mai putem avea încrederea de altădată în Occidentali. După toate probabilitătile, după toate semnele de până acum, suntem părăsiti de ei. Nu mă refer la popoarele lumii libere, la opinia publică mondială, care simpatizează cu cauza popoarelor robite, ci la atitudinea factorilor responsabili ai politicei occidentale. In functie de aceastã constatare, care împinge exilul într'o pozitie disperată, Comitetele de Eliberare trebue să elaboreze o nouă strategie si noi mijloace pentru a-si atinge telul final.

O altă deosebire este că aceste Comitete au un obiectiv perfect circumscris. Ele urmăresc să sustragă energia exilului depe teatre secundare de operatiuni, asvârlind-o compactă si unitară în lupta de eliberare. Ce-a fost sau ce va fi, o interesează mai putin astăzi. In zadar ne facem planuri cum va arăta România de mâine, dacă nu este suprimată cenzura comunistă din istorie. Toate problemele de orice natură sunt în functiune de deslegarea problemei comuniste. Toate resursele noastre sufletesti trebue să se concentreze în acest focar. Restul este divagatie politică. Acum este momentul când inamicul trebue combătut, oriunde isi face aparitia: în propriul nostru suflet, între prieteni, în exil, în politica internatională, în tară. Tuturor ni se pune aceeasi întrebare din partea tării: ce faceti cu libertatea de care vă bucurati? Cum o întrebuintati pentru a ne scăpa din iadul în care trăim?

Eu mi-am permis să rezum o problemă, care, cred, chinue pe toată lumea. Si dacă am înfătisat si aspectele întunecate ale exilului, n'am făcut-o cu plăcere. O sarcină penibilă, dar indispensabilă, pentruca exilatii să repereze exact situatia în care se găsesc, după 13 ani de pribegie.

— Dar nu credeti că ar fi necesar să se creeze o conducere, un directoriu în exil, care să supravegheze înfiintarea Comitetelor de Eliberare si să îndrumeze activitatea lor?

— O atare initiativă nu poate duce decât la rezultate negative. Iată inconvenientele ei:

1 — O multime de refugiati s'ar sustrage dela îndatorirea de a-si lămuri relatiile cu natiunea, sustinând că există acest directoriu care se ocupă de eliberarea României.

2 — S'ar crea o atmosferă de suspiciuni politice. Cei ce formează directoriul, chiar dacă sunt oameni perfect leali, vor fi acuzati de acei cari nu fac parte din el, că vor să tragă beneficii politice din această actiune.

3 — E vulnerabil. Agentii comunisti se vor repezi din toate părtile să-i anihileze existenta.

4 — S'ar bloca initiavele. Competitia în sacrificiu trebue să rămână liberă. Până acum situatia exilului se prezentă în felul următor: multiplicitate de initiative si multiplicitate de obiective. Acum va trebui ca multiplicitatea de obiective să se resoarbă, rămânând un singur obiectiv valabil. Energia exilului se va descărca în profitul luptei de eliberare, în loc de a se risipi pe teatre secundare de operatiuni ca până acum. Dar sensul unic al eforturilor nu împiedecă să continue multiplicitatea de initiative. Fiecare isi poate crea cercul lui de prieteni, împreună cu care organizează o pozitie anticomunistă autentică. Esentialul este însă ca toti să isi îndrepte armele spre inamic si să nu-si mai risipească gloantele trăgând la dreapta si la stânga, sau chiar mai rău, în propriii lui conationali. Chiar cei ce au trăit până acum în promiscuitate cu comunistii, trebue să întoarcă cartea împotriva lor. Subversiunii comuniste, care tinde la desagregarea totală a miscării de rezistentă, trebue să-i opunem frontul indefectibil al natiunii noastre.

— Dar în orice luptă, există o necesitate elementară de a coordona mijloacele de actiune?

— De aceasta nu trebue să ne îngrijim. Cei ce coboară în transeele natiunii, se vor recunoaste si se vor pune de acord mult mai usor decât ne imaginăm. Intelegerea este dificilă între oameni care lucrează în spirit egoist, dar între oameni cari au ceva de dăruit natiunii, întelegerea este înlesnită prin însăsi pozitia spirituală ce-au adoptat-o. Nu se stie ce fiu al neamului nostru, astăzi anonim, e chemat să ajungă în fruntea luptei de eliberare, încununându-se de o glorie nepieritoare. Nu trebue să anticipăm acest proces. Actiunea de refacere a exilului trebue să se desvolte organic, pornind dela personalitatea fiecărui refugiat.

PUTERILE CARE INTERVIN IN LUPTA

— De ce se poartă Occidentul atât de vitreg cu Europa răsăriteană, când interesul lui ar fi ca aceste tări să fie libere?

— Nu ne putem astepta ca Occidentul să ne salveze tara, când nu se poate salva nici pe sine. Centrii lui vitali sunt paralizati de retelele comuniste subversive. Nu mai reactionează la primejdie. Vedeti cum natiunile occidentale cedează, bucată cu bucată, patrimoniul lumii libere. Politica occidentală continuă să se desfăsoare, în spiritul dela Yalta. Este anticomunistă în formă si pro-comunistă în fond.

— Atunci situatia Occidentului nu este mai bună ca a exilului nostru?

— Exilul nostru reflectă în mic contradictiile interioare ale Occidentului. Fără o reactie spirituală de mari proportii, Occidentul este pierdut. Moare în rate. Si nu moare pentrucă n'ar dispune de fortă materială, ci pentrucă este incapabil să o întrebuinteze. O civilizatie care se desprinde de idealurile cari i-au dat nastere, piere.

— Există vreo sperantă ca Occidentalii să înteleagă tragedia popoarelor subjugate si să le ajute?

— Aceasta depinde de ce se va întâmpla cu acest Occident în viitorul apropiat. Pentru a întelege si ajuta aceste popoare, Occidentul ar trebui mai întâiu să se înteleagă pe sine, să-si priceapă propriile lui interese, să se smulgă din cursa spre abis în care este angajat acum. In ordinea spiritului, nimic nu este imposibil. Când Occidentul se va apropia de punctul maxim al crizei, si aceasta va fi între anii 1959-1960, nu este exclus să asistăm la renasterea lui fulgerătoare. Dealtminteri se multiplică semnele că opinia publică occidentală începe să se trezească.

— De ce fixati acest termen, 1959-1960?

— Pentrucă reprezintă limita de timp utilă în care Occidentul mai poate reactiona. La sfârsitul anului 1960, Sovietele vor poseda suficiente rachete intercontinentale, ca să distrugă America în câteva ore sau să o oblige să capituleze. Tot în acest interval, masele popoarelor din Africa vor fi suficient de bine pregătite de Moscova, pentru a fi asvârlite contra Europenilor.

— Comitetele de Actiune pentru Eliberarea României vor fi atunci avizate să lucreze fără a beneficia de niciun sprijin extern?

— Un sprijin efectiv este putin probabil să obtină dela guvernele occidentale. Pentru a avea circulatie politică în Occident astăzi, este necesar să fii sau comunist, sau înrudit ideologic cu comunistii. Anticomunismul nu este o monedă forte în Occident, cu toate aparentele, pentrucă Occidentul n'a ajuns încă să-si definească propriile lui pozitii. Mâine, situatia se poate schimba.

Totusi luptătorii pentru eliberarea României nu vor fi singuri.

Ei vor simti cotul cu sutele de milioane de sclavi din împărătia sovietică, cu toti refugiatii de dincolo de cortina de fier si se vor întâlni cu zeci de mii de oameni din natiunile libere, animati de acelas crez si nelinistiti de aceleasi probleme. Acesti oameni încep să isi dea seama că Occidentul nu poate eluda la infinit chestiunea eliberării popoarelor robite. Pentrucă, sau eliberează aceste popoare, sau el însusi e condamnat să cadă în robia comunistă. Din această alternativă Occidentul nu poate iesi.

Dar mai presus de toate, luptătorii acestia se vor bucura de binecuvântarea lui Dumnezeu. Puterile cerului îi vor încuraja si asista în această luptă. Istoria tuturor popoarelor se îndreaptă în ritm vertiginos spre o concentrare maximă. Mântuirea fiecăruia depinde de hotărârea ce-o va lua în aceste zile întunecate, când pe toate câmpurile de bătaie se înfruntă oastea lui Hristos cu armatele lui Lucifer.

Dar acolo unde fâlfâie steagul Domnului, va fi si biruinta.

Primul mesagiu trimes de

Căpitan

Neamului Românesc, din închisoarea Văcăresti

Văcărești 4 Martie 1941

Iubiți Camarazi,

Primind astăzi scrisoarea voastră prin care ne anunțați trimiterea a 600 lei ne grăbim vă răspunde.

Aflați că gândul nostru și toate nădejdile noastre către voi sunt îndreptate. Către generația nouă.

Voi trebuie să vă pătrundeți adânc să dumnezeul părinților noștri va dăruit sa mare, o sfântă menire pelume: Să biruiți dușmanii și să faceți ca în țara aceasta să rămâie stăpâni, muncitorii de vicaci ai brazdelor noastre [illegible]

Aceasta este partea voastră în viață. În valorea acestei lupte, pregătiți-vă mintea, purificați-vă sufletele, ateliți-vă pumnul.

Până când vom mai [illegible] în piepturi [illegible] până când fruntul nostru va mai fi [illegible] o spadă de oțel, noi vom fi mereu alăturați voi.

Trăiască Romînia noastră!

Ion Moța

Corneliu Georgescu

Mironovici

Corneliu Zelea Codreanu

Ilie Gărmeață

Teodora Papara

El a gândit acum 35 ani, ceeace gândeste si vede azi toată Natiunea.

Casa Verde

Construită cu suflet, muncă, cântec si sânge legionar . . .

Majadahonda

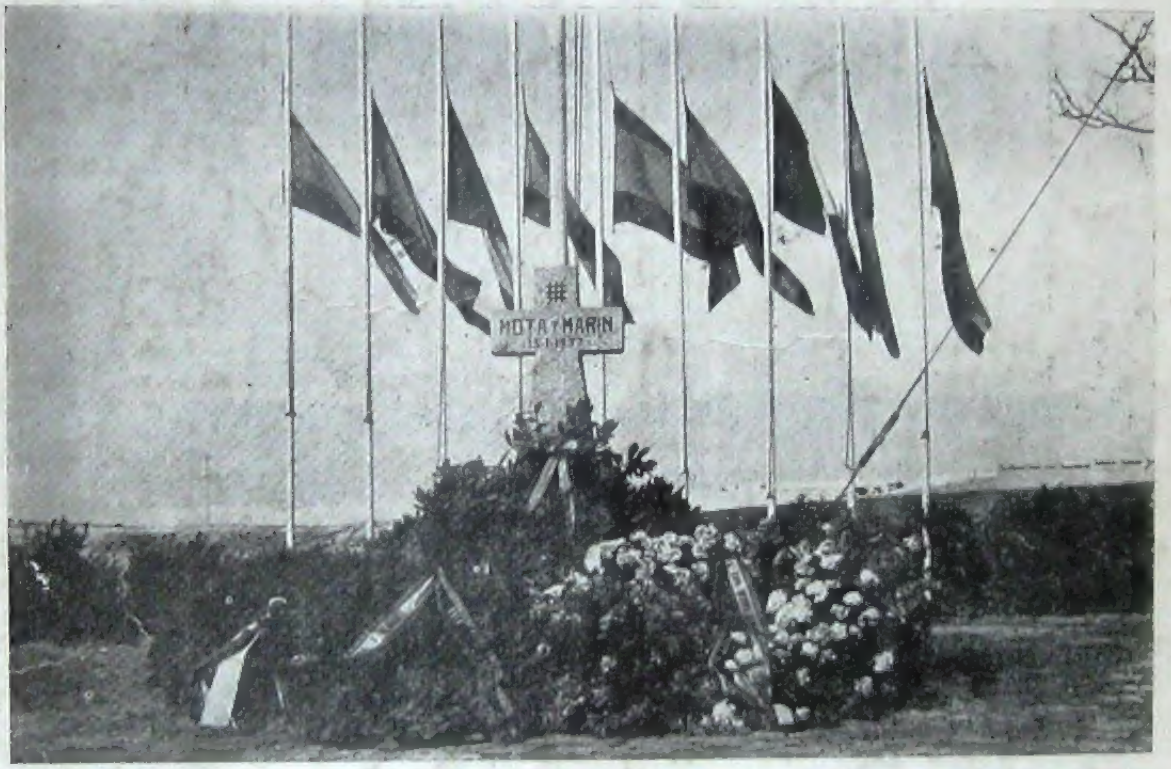

13 Ianuarie 1959

De la picioarele acestei cruci naste isvorul

descătusării neamului nostru.